

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ & ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΜΕΤΟΧΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΔΙΑΔΟΧΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ 2008

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	3
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ	5
Η εφαρμογή του θεσμού της διαδοχικής ασφάλισης	5
1.1. Έννοια της διαδοχικής ασφάλισης.....	6
1.2. Σε ποιους οργανισμούς εφαρμόζεται	6
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ	8
Υπολογιζόμενος χρόνος	8
1.1. Ποιος χρόνος υπολογίζεται – Εξαιρέσεις	9
1.2. Προσμέτρηση χρόνου ασφάλισης από συνταξιούχο	10
1.3. Τρόπος υπολογισμού του χρόνου ασφάλισης.....	10
1.4. Προσμέτρηση χρόνου διαδοχικής ασφάλισης για τη συμπλήρωση του χρόνου που απαιτείται για να συνεχισθεί η ασφάλιση προαιρετικά	10
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ	11
Ποιος είναι ο αρμόδιος οργανισμός για την κρίση του δικαιώματος.....	11
1.1. Οι ασφαλιστικοί κίνδυνοι	12
1.2. Ποιος είναι ο αρμόδιος οργανισμός για την κρίση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος λόγω γήρατος, αναπηρίας από κοινή νόσο και λόγω θανάτου	12
1.3. Ποιος είναι ο αρμόδιος οργανισμός για τη κρίση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος λόγω αναπηρίας ή θανάτου από εργατικό ατύχημα.....	16
1.4. Ποιος είναι ο αρμόδιος οργανισμός για τη χορήγηση των παροχών ασθενείας.....	16
1.5. Ποιου οργανισμού θεωρούνται συνταξιούχοι οι διαδοχικά ασφαλισμένοι και από ποιο χρόνο	16
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ	18
Τρόπος υπολογισμού του ποσού της σύνταξης.....	18
1.1. Τρόπος υπολογισμού του ποσού της σύνταξης με τις διατάξεις του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/1961	19
1.2. Τρόπος υπολογισμού του ποσού της σύνταξης με τις διατάξεις του άρθρου 11 του Ν. 1405/1983	20
1.3. Αναπροσαρμογή αποδοχών με το μέσο δείκτη τιμών καταναλωτή	24
1.4. Συνολικό ποσό σύνταξης – Καταβολή κατωτάτου ορίου σύνταξης από τον απονέμοντα τη σύνταξη οργανισμό – Εξαιρέσεις	26
1.5. Πότε επιβαρύνονται οι συμμετέχοντες οργανισμοί με τη δαπάνη της σύνταξης	26
1.6. Απόδοση των οφειλομένων ποσών στον οργανισμό επικουρικής ασφάλισης που απένειμε τη σύνταξη, από τους οργανισμούς επικουρικής ασφάλισης στους οποίους διανύθηκε ο χρόνος ασφάλισης	27
1.7. Τήρηση Δελτίου Διαδοχικής Ασφάλισης	28
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ.....	29
Επίλυση αμφισβητήσεων.....	29
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ	30
Ισχύουσα νομοθεσία.....	30

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι στόχοι που έχουν τεθεί με τη στρατηγική ανάπτυξη αποβλέπουν όπως το Ταμείο οργανωθεί έτσι ώστε να οδηγηθεί στη νέα εποχή, στην εποχή της ηλεκτρονικής διακυβέρνησης, στην εποχή της διαχείρισης της γνώσης και συγχρόνως να αποτελέσει το πρώτο πρότυπο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης της Ελλάδας.

Για την επίτευξη του στόχου αυτού συνεχίζεται η προσπάθεια να σας προσφέρουμε όλες τις αναγκαίες υποδομές και μέσα ώστε να διευκολύνεται η εργασία σας.

Η συνεχής εκπαίδευση, η δημιουργία βοηθημάτων με μορφή αναλυτικών εγχειριδίων, η δημιουργία βιβλιοθήκης και η εύκολη πρόσβαση των υπαλλήλων σε αυτά θα συμβάλλουν αποφασιστικά στη διάχυση της γνώσης, έτσι ώστε το Ταμείο να διαθέτει άρτια και καλά καταρτισμένο προσωπικό.

Μια από τις μορφές ασφάλισης είναι και η διαδοχική, για την οποία ορίζουν οι διατάξεις του Ν.Δ. 4202/1961, όπως τροποποιήθηκαν μεταγενέστερα, του Ν. 1405/1983 και του Ν. 3232/2004. Οι διατάξεις της διαδοχικής ασφάλισης εφαρμόζονται μόνο όταν επέλθει ο ασφαλιστικός κίνδυνος, δηλαδή το γήρας, η αναπηρία ή ο θάνατος και η εφαρμογή τους δεν είναι υποχρεωτική, αλλά επαφίεται στην κρίση του ασφαλισμένου να τις επικαλεσθεί.

Με σκοπό να σας εφοδιάσουμε με το απαραίτητο βοήθημα σχετικά με την εφαρμογή των διατάξεων της διαδοχικής ασφάλισης, το Τμήμα Απλούστευσης Διαδικασιών και Παραγωγικότητας, σε συνεργασία με την καθ' ύλη αρμόδια Διεύθυνση, κατάρτισε το παρόν εγχειρίδιο, το οποίο περιλαμβάνει 6 κεφάλαια.

Το **πρώτο κεφάλαιο** αναφέρεται στην έννοια και τα πεδία εφαρμογής της διαδοχικής ασφάλισης.

Το **δεύτερο κεφάλαιο** αναφέρεται στον ορισμό και τον τρόπο υπολογισμού του χρόνου ασφάλισης.

Το **τρίτο κεφάλαιο** αναφέρεται στους οργανισμούς οι οποίοι είναι αρμόδιοι κατά περίπτωση για την κρίση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος.

Το **τέταρτο κεφάλαιο** περιλαμβάνει τους τρόπους υπολογισμού του ποσού της σύνταξης.

Το **πέμπτο κεφάλαιο** αναφέρεται στην επίλυση τυχόν αμφισβητήσεων.

Τέλος, το **έκτο κεφάλαιο** περιλαμβάνει όλη την ισχύουσα νομοθεσία για την εφαρμογή της διαδοχικής ασφάλισης.

Εκτός από τη φυσική του μορφή, το εγχειρίδιο διατίθεται και σε ηλεκτρονική μορφή (PDF Adobe Reader) στους υπολογιστές όλων των υπαλλήλων, επιτρέποντας την ανάγνωση, τη γρήγορη αναζήτηση με λέξεις ή φράσεις «κλειδιά» και την εκτύπωση μέρους ή του συνόλου του.

Το παρόν εγχειρίδιο είναι ένα δυναμικό, σύγχρονο και εξελίξιμο εργαλείο που διαρκώς θα ενημερώνεται. Η επικαιροποίηση των περιεχομένων του θα γίνεται σε τακτά διαστήματα από ειδικά εξουσιοδοτημένο υπάλληλο και γι' αυτό καλείστε όλοι σας να συμβάλετε με προτάσεις,

παρατηρήσεις και σχόλια προς το Τμήμα Απλούστευσης Διαδικασιών και Παραγωγικότητας, προκειμένου να παραμείνει σύγχρονο και χρήσιμο εργαλείο στα χέρια των υπαλλήλων του Ταμείου.

Η Διοίκηση του Ταμείου ευελπιστεί ότι το εγχειρίδιο αυτό θα διευκολύνει σημαντικά τους υπαλλήλους στην εργασία τους και θα συμβάλει στην ευκολότερη και ταχύτερη διαδικασία εφαρμογής των διατάξεων της διαδοχικής ασφάλισης.

Τέλος, θέλω να ευχαριστήσω και να συγχαρώ τους κ.κ. Μαρία Γραφάκου, Ζαφείρη Παγιώτα, Μαρία Καλαμαρίδου και Παρασκευή Καρυώτη, που συνέβαλαν αποφασιστικά στην κατάρτιση και την επεξεργασία του παρόντος εγχειριδίου.

Αθήνα, Ιούνιος 2008

ΠΑΥΛΟΣ ΠΕΡΡΑΤΗΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Η εφαρμογή του θεσμού της διαδοχικής ασφάλισης

- 1. Έννοια της διαδοχικής ασφάλισης**
- 2. Σε ποιους οργανισμούς εφαρμόζεται:**
 - α) Μεταξύ οργανισμών κύριας ασφάλισης**
 - β) Μεταξύ οργανισμών επικουρικής ασφάλισης**
 - γ) Μεταξύ του Μ.Τ.Π.Υ. και του Ταμείου Συντάξεων Νομικών**
 - δ) Μεταξύ οργανισμών που χορηγούν εφάπαξ παροχές**

1.1. Έννοια της διαδοχικής ασφάλισης

Μια από τις μορφές ή τα είδη της ασφαλίσεως είναι και η διαδοχική ασφάλιση. Η διαδοχική ασφάλιση παρουσιάζεται όταν ένας εργαζόμενος ο οποίος είναι ασφαλισμένος σε ασφαλιστικό οργανισμό, σταματήσει να εργάζεται και να ασφαρίζεται στον οργανισμό αυτό και αναλάβει άλλη εργασία ή ασκήσει άλλο επάγγελμα για το οποίο ασφαρίζεται σε άλλο ομοειδή οργανισμό, δηλαδή, από οργανισμό κύριας ασφάλισης σε οργανισμό κύριας ασφάλισης, από οργανισμό επικουρικής ασφάλισης σε οργανισμό επικουρικής ασφάλισης και από οργανισμό πρόνοιας (εφάπαξ παροχών) σε οργανισμό πρόνοιας (εφάπαξ παροχών).

Για τη διαδοχική ασφάλιση ορίζουν οι διατάξεις του Ν.Δ. 4202/1961, όπως τροποποιήθηκαν μεταγενέστερα, καθώς και του άρθρου 11 του Ν. 1405/1983 και των άρθρων 1, 2 και 3 του νόμου 3232/2004.

Οι διατάξεις της διαδοχικής ασφάλισης εφαρμόζονται μόνο όταν επέλθει ο ασφαλιστικός κίνδυνος, δηλαδή το γήρας, η αναπηρία ή ο θάνατος.

Στις περιπτώσεις συνταξιοδότησης λόγω γήρατος με εφαρμογή των διατάξεων της διαδοχικής ασφάλισης, θεωρούνται ότι αποχωρούν λόγω γήρατος και οι ασφαλισμένοι των οργανισμών των οποίων η νομοθεσία προβλέπει τη συνταξιοδότηση λόγω αποχωρήσεως από την υπηρεσία ή λόγω υποβολής παραιτήσεως ή απολύσεως.

Η εφαρμογή των διατάξεων αυτών δεν είναι υποχρεωτική. Στην κρίση λοιπόν του ασφαλισμένου είναι να επικαλεσθεί ή όχι τις διατάξεις της διαδοχικής ασφάλισης.

Το δικαίωμα για προσμέτρηση του χρόνου ασφάλισης που διανύθηκε σε άλλο ή άλλους ασφαλιστικούς οργανισμούς, ασκείται από τον ασφαλισμένο με την υποβολή της αίτησης.

1.2. Σε ποιους οργανισμούς εφαρμόζεται

Όταν επέλθει ο ασφαλιστικός κίνδυνος και εφόσον ο ασφαλισμένος ζητήσει την εφαρμογή των διατάξεων του Ν.Δ. 4202/61, οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται στις ακόλουθες περιπτώσεις:

1.2.1.Μεταξύ οργανισμών κύριας ασφάλισης

Οι διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 1 του Ν.Δ. 4202/61, ορίζουν ότι το σύστημα το οποίο καθιερώνεται με τις διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζεται σε όλους τους οργανισμούς κύριας ασφάλισης, οι οποίοι ασφαλίζουν είτε μισθωτούς είτε αυτοτελώς εργαζομένους.

Συνεπώς, ο ασφαλισμένος ενός οργανισμού κύριας ασφάλισης έχει το δικαίωμα να ζητήσει από τον οργανισμό αυτό την προσμέτρηση του χρόνου που έχει πραγματοποιήσει στην ασφάλιση άλλου ή άλλων οργανισμών κύριας ασφάλισης. Δεν έχει όμως δικαίωμα να ζητήσει από οργανισμό κύριας ασφάλισης την προσμέτρηση χρόνου που πραγματοποίησε στην ασφάλιση οργανισμού επικουρικής ασφάλισης ή και αντίστροφα, διότι οι διατάξεις του Ν.Δ. 4202/61 εφαρμόζονται μόνο μεταξύ ομοειδών οργανισμών.

1.2.2.Μεταξύ οργανισμών Επικουρικής Ασφάλισης

Όπως αναφέραμε, οι διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 1 του Ν.Δ. 4202/61, ορίζουν ότι οι διατάξεις του Ν.Δ. αυτού εφαρμόζονται σε όλους τους οργανισμούς κύριας ασφάλισης. Οι διατάξεις αυτές δεν αναφέρονται στους οργανισμούς επικουρικής ασφάλισης. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι οι διατάξεις του Ν.Δ. 4202/61 δεν εφαρμόζονται στους οργανισμούς επικουρικής ασφάλισης, διότι οι διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 7 του Ν.Δ. 4202/61 ορίζουν ότι το ίδιο καθεστώς της διαδοχικής ασφάλισης εφαρμόζεται και στους οργανισμούς επικουρικής ασφάλισης.

Οι οργανισμοί κύριας ασφάλισης αναφέρονται χωριστά από τους οργανισμούς επικουρικής ασφάλισης για να μη γίνεται σύγχυση και για να τονισθεί ότι οι διατάξεις της διαδοχικής ασφάλισης έχουν εφαρμογή μόνο μεταξύ ομοειδών ασφαλιστικών οργανισμών.

Ειδικότερα, οι διατάξεις της παρ. 2 του άρθρου 7 του Ν.Δ. 4202/61, όπως τροποποιήθηκαν με τις διατάξεις του άρθρου 12 του Ν. 1405/83, ορίζουν ότι οργανισμοί επικουρικής ασφάλισης θεωρούνται όλα τα Ν.Π.Δ.Δ. που χορηγούν περιοδικές παροχές, βοηθήματα ή μερίσματα, ως και κάθε άλλος οργανισμός που χορηγεί τέτοιες παροχές, ανεξάρτητα με την ονομασία και τη νομική του μορφή, εφόσον τα έσοδα αυτών από εργοδοτικές εισφορές, κοινωνικούς πόρους ή άλλη επιχορήγηση υπερβαίνουν τα έσοδα από τις εισφορές των ασφαλισμένων. Συνεπώς, οι διατάξεις του Ν.Δ. 4202/61 εφαρμόζονται στους οργανισμούς επικουρικής ασφάλισης που είναι:

α) Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου και χορηγούν περιοδικές παροχές, βοηθήματα ή μερίσματα, ανεξάρτητα από το Υπουργείο που εποπτεύονται. Έτσι όλα τα Επικουρικά Ταμεία Αρωγής Δημοσίων Υπαλλήλων, τα Μετοχικά Ταμεία Πολιτικών Υπαλλήλων, Στρατού, Ναυτικού και Αεροπορίας υπάγονται στη ρύθμιση αυτή.

β) Νομικά Πρόσωπα Ιδιωτικού Δικαίου ή Λογαριασμοί που έχουν συσταθεί με συλλογικές συμβάσεις, ανεξάρτητα με την ονομασία τους και από το Υπουργείο που εποπτεύονται, αρκεί ότι χορηγούν περιοδικές παροχές τύπου σύνταξης. Επίσης, δεν ασκεί καμία επίδραση το γεγονός ότι ορισμένοι από τους οργανισμούς αυτούς έχουν διάφορες ονομασίες, όπως Αλληλοβοηθητικά Ταμεία, Λογαριασμοί Επικούρησης ή Ταμεία Αυτασφαλείας κλπ.

Για να εφαρμοσθούν οι διατάξεις της διαδοχικής ασφάλισης στους οργανισμούς που είναι νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου, θα πρέπει τα έσοδα τους από εργοδοτικές εισφορές, κοινωνικούς πόρους ή άλλη επιχορήγηση να είναι μεγαλύτερα από τα έσοδα τους που προέρχονται από τις εισφορές των ασφαλισμένων. Γι' αυτό και στις διατάξεις αυτές δεν υπάγονται τα καθαρά αλληλοβοηθητικά ταμεία που λειτουργούν ως σωματεία και στηρίζονται κατά κύριο λόγο στις εισφορές των μελών τους.

Αντίθετα, υπάγονται στις διατάξεις της διαδοχής ασφάλισης τα Ν.Π.Δ.Δ., έστω και αν τα έσοδα τους προέρχονται αποκλειστικά από τις εισφορές των ασφαλισμένων τους, όπως π.χ. τα ταμεία Αρωγής Δημοσίων Υπαλλήλων.

Ποιοι είναι οι οργανισμοί επικουρικής ασφάλισης καθορίζεται από τη νομοθεσία τους.

1.2.3.Μεταξύ του Μ.Τ.Π.Υ. και του Ταμείου Συντάξεων Νομικών

Το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε (Σ.Ε. 2402/1975, 3623/1975, 99/1968, 1427/1983 και 3258/1985), ότι ένας ασφαλισμένος που ασφαλίσθηκε στο Μ.Τ.Π.Υ. και στη συνέχεια ως υπάλληλος σε Υπηρεσίες του Υπουργείου Δικαιοσύνης ασφαλίσθηκε στο Ταμείο Συντάξεων Νομικών, έχει το δικαίωμα να προσμετρήσει στο Ταμείο Συντάξεων Νομικών το χρόνο της ασφάλισης του στο Μ.Τ.Π.Υ.

Θα πρέπει βεβαίως να επισημανθεί ότι το Ταμείο Συντάξεων Νομικών είναι οργανισμός κύριας ασφάλισης, στον οποίο ασφαλίζονται, τόσο οι δικηγόροι και οι δικαστικοί επιμελητές και οι συμβολαιογράφοι, όσο και οι υπάλληλοι των Υπηρεσιών του Υπουργείου Δικαιοσύνης.

1.2.4.Μεταξύ οργανισμών που χορηγούν εφάπαξ παροχές

Με τις διατάξεις της παρ. 3 του άρθρου 12 του Ν. 1405/1983, με τις οποίες αντικαταστάθηκαν οι διατάξεις του άρθρου 7 του Ν.Δ. 4202/1961, ορίζεται ότι τα πρόσωπα που ασφαλίσθηκαν διαδοχικά σε περισσότερα από ένα Ταμεία, Κλάδους ή Λογαριασμούς που χορηγούν εφάπαξ παροχές, ανεξάρτητα με την ονομασία τους και τη νομική τους μορφή, μπορούν να ζητήσουν από τον καθένα από τους οργανισμούς αυτούς ξεχωριστά, την προσμέτρηση του χρόνου ασφάλισης τους στους άλλους οργανισμούς για τη θεμελίωση του δικαιώματος χορήγησης εφάπαξ παροχής.

Ο κάθε οργανισμός που υπολογίζει χρόνο ασφάλισης που διανύθηκε στους άλλους οργανισμούς, θεωρεί ότι ο χρόνος αυτός διανύθηκε στην ασφάλιση του και εφαρμόζει τη νομοθεσία του, υπολογίζοντας το ποσό του εφάπαξ βοηθήματος με βάση το σύνολο του χρόνου ασφάλισης που διανύθηκε στους άλλους οργανισμούς και καταβάλλει στο δικαιούχο το ποσό του εφάπαξ βοηθήματος που βαρύνει αυτό ανάλογα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Υπολογιζόμενος χρόνος

1. Ποιος χρόνος υπολογίζεται - Εξαιρέσεις
2. Προσμέτρηση χρόνου ασφάλισης από συνταξιούχο
3. Τρόπος υπολογισμού του χρόνου ασφάλισης
4. Προσμέτρηση χρόνου διαδοχικής ασφάλισης για τη συμπλήρωση του χρόνου που απαιτείται για να συνεχιστεί η ασφάλιση προαιρετικά

1.1. Ποιος χρόνος υπολογίζεται – Εξαιρέσεις

Ο χρόνος που διανύθηκε στους άλλους Οργανισμούς δεν υπολογίζεται στις ακόλουθες περιπτώσεις:

α) Όταν έχουν επιστραφεί οι αντίστοιχες εισφορές

Για να μη συνυπολογισθεί ο χρόνος ασφάλισης για τον οποίο επεστράφησαν οι εισφορές, πρέπει, κατ' αρχήν, να υπάρχει ρητή διάταξη στην νομοθεσία του οργανισμού, ο οποίος επέστρεψε τις εισφορές, διότι η τυχόν επιστροφή των εισφορών, στον ασφαλισμένο χωρίς να υπάρχει σχετική διάταξη, δεν αποτελεί επιστροφή με την έννοια που ορίζουν οι διατάξεις αυτές.

β) Όταν έχει χορηγηθεί εφάπαξ παροχή

Αυτό συμβαίνει συνήθως όταν οι ασφαλισμένοι που αποχωρούν από την εργασία τους και δεν θεμελιώνουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα, έχουν τη δυνατότητα να αναλάβουν τις ατομικές τους εισφορές, όταν συμπληρώσουν ένα ορισμένο όριο ηλικίας.

γ) Όταν έχει χορηγηθεί σύνταξη την οποία εξακολουθεί να λαμβάνει ο ασφαλισμένος

Οι διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 3 του Ν.Δ. 4202/61 ορίζουν επίσης, ότι, δεν συνυπολογίζεται ο χρόνος ο οποίος απετέλεσε προϋπόθεση απονομής χορηγηθείσας και λαμβανομένης σύνταξης. Συνεπώς για να μην συνυπολογισθεί ο χρόνος ασφάλισης, απαιτούνται αθροιστικά δύο προϋποθέσεις: 1) να έχει χορηγηθεί σύνταξη για το χρόνο αυτό και 2) να εξακολουθεί να καταβάλλεται στον ασφαλισμένο η σύνταξη αυτή.

δ) Όταν είναι χρόνος παράλληλης ασφάλισης

Οι διατάξεις της παρ. 2 του άρθρου 3 του Ν.Δ. 4202/61 ορίζουν ότι, περίοδοι ταυτόχρονης ασφάλισης σε περισσότερους από ένα ασφαλιστικούς οργανισμούς, λαμβάνονται μόνο μια φορά υπόψη, ο δε ασφαλισμένος έχει το δικαίωμα να διαλέξει τον οργανισμό του οποίου θα προσμετρήσει τον χρόνο ασφάλισης σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 2 και 4 του Ν.Δ. 4202/61.

Όταν ένας εργαζόμενος απασχολείται σε δύο ή περισσότερες εργασίες είτε σαν μισθωτός είτε σαν ελεύθερος επαγγελματίας είτε και με τις δύο αυτές ιδιότητες, είναι δυνατό λόγω αυτών των απασχολήσεων να ασφαλίζεται υποχρεωτικώς είτε σε ένα, είτε σε περισσότερους ασφαλιστικούς οργανισμούς.

ε) Όταν δεν έχουν καταβληθεί οι αντίστοιχες ασφαλιστικές εισφορές

Οι διατάξεις της παρ. 2 του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/1961, όπως τροποποιήθηκαν με το άρθρο 10 του νόμου 1405/83, ορίζουν ότι χρόνος ασφάλισης ο οποίος λαμβάνεται υπόψη για τη συνταξιοδότηση είναι ο χρόνος που υπολογίζεται για την απονομή της σύνταξης σύμφωνα με τη νομοθεσία του οργανισμού στον οποίο διανύθηκε και εφόσον έχουν καταβληθεί οι ασφαλιστικές εισφορές που αντιστοιχούν στο χρόνο αυτό μαζί με τα τυχόν πρόσθετα τέλη, ή έχει ρυθμισθεί με διάταξη νόμου η καταβολή τους σε δόσεις μέχρι και την ημέρα πριν από την έκδοση της απόφασης συνταξιοδότησης του οργανισμού ο οποίος απονέμει τη σύνταξη.

Οι διατάξεις αυτές θέτουν τις προϋποθέσεις για το συνυπολογισμό του χρόνου ασφάλισης που διανύθηκε στους άλλους οργανισμούς και είναι αυτές:

- 1) να λαμβάνεται ο χρόνος αυτός υπόψη για την απονομή της σύνταξης από τους άλλους οργανισμούς και
- 2) να έχουν καταβληθεί οι ασφαλιστικές εισφορές για το χρόνο αυτό.

1.2. Προσμέτρηση χρόνου ασφάλισης από συνταξιούχο

Το θέμα της προσμέτρησης του χρόνου ασφάλισης που πραγματοποιήθηκε από συνταξιούχο μετά τη συνταξιοδότηση του, ρυθμίζεται με τις διατάξεις της παραγράφου 5 του άρθρου 2 του Ν.Δ. 4202/61 όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 9 του Ν. 1405/83. Τη δυνατότητα όμως αυτή την έχουν μόνο οι συνταξιούχοι λόγω γήρατος και συνεπώς δεν έχουν το δικαίωμα αυτό οι συνταξιούχοι λόγω αναπηρίας.

Διευκρινίζεται ότι δικαίωμα προσμέτρησης του χρόνου ασφάλισης, έχει ο συνταξιούχος ασφαλιστικού οργανισμού, εφόσον ο χρόνος ασφάλισης διανύθηκε, μετά τη συνταξιοδότηση του, σε άλλο ομοειδή οργανισμό. Δηλαδή ο συνταξιούχος οργανισμού κύριας ασφάλισης δικαιούται να προσμετρήσει το χρόνο ασφάλισης του σε άλλο οργανισμό κύριας ασφάλισης, όπως και ο συνταξιούχος οργανισμού επικουρικής ασφάλισης δικαιούται να προσμετρήσει χρόνο ασφάλισης σε οργανισμό επικουρικής ασφάλισης.

Ο οργανισμός από τον οποίο συνταξιοδοτείται ο συνταξιούχος, ο οποίος προσμετρά το χρόνο της ασφάλισης του σε άλλο ομοειδή οργανισμό, προβαίνει σε υπολογισμό του ποσού της σύνταξης του, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/61 όπως τροποποιήθηκαν με το άρθρο 10 του Ν. 1405/83 ή του άρθρου 11 του Ν. 1405/83, ανάλογα δηλαδή με τις διατάξεις που εφαρμόζονται στην περίπτωση του.

Ο οργανισμός στον οποίο ασφαλίσθηκε ο συνταξιούχος συμμετέχει στη δαπάνη της συνταξιοδότησης και για το διακανονισμό της υποχρέωσης του προς τον οργανισμό που καταβάλλει τη σύνταξη, εφαρμόζονται ανάλογα οι διατάξεις των παρ. 4, 5, 6 και 7 του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/61 όπως αυτό τροποποιείται με το άρθρο 10 του Ν. 1405/83.

Οι διατάξεις που αναφέραμε ορίζουν ότι το δικαίωμα της προσμέτρησης του χρόνου ασφάλισης που πραγματοποιήθηκε μετά τη συνταξιοδότηση τους έχουν οι συνταξιούχοι λόγω γήρατος, αλλά μόνο για την προσαύξηση του ποσού της σύνταξης τους.

1.3. Τρόπος υπολογισμού του χρόνου ασφάλισης

Οι διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 4 του Ν.Δ. 4202/61 ορίζουν ότι για τον υπολογισμό, σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου αυτού, χρόνου ασφάλισης που διανύθηκε σε οργανισμούς στους οποίους η ασφάλιση ορίζεται όχι σε ημέρες εργασίας αλλά σε μήνες ή σε έτη, θεωρείται ότι ο ασφαλισμένος πραγματοποίησε είκοσι ημέρες κάθε μήνα ή διακόσιες σαράντα κάθε έτος ασφάλισης εκτός αν από τη νομοθεσία του οργανισμού προκύπτει διάφορος πραγματικά αριθμός ημερών εργασίας που πραγματοποιήθηκαν σ' ένα μήνα ή σε ένα έτος.

Πάντως, σε καμιά περίπτωση δεν υπολογίζονται περισσότερες από εικοσιπέντε ημέρες το μήνα ή τριακόσιες σ' ένα έτος.

1.4. Προσμέτρηση χρόνου διαδοχικής ασφάλισης για τη συμπλήρωση του χρόνου που απαιτείται για να συνεχισθεί η ασφάλιση προαιρετικά

Με τις διατάξεις της παρ. 4 του άρθρου 18 του Ν. 2079/92, οι οποίες αντικαταστάθηκαν από τότε που ίσχυαν με τις διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 7 του Ν. 2335/95, ορίζεται ότι ο χρόνος διαδοχικής ασφάλισης συνυπολογίζεται από τον τελευταίο οργανισμό για τη συμπλήρωση του χρόνου ασφάλισης που απαιτείται από τη νομοθεσία του για την προαιρετική συνέχιση της ασφάλισης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Ποιος είναι ο αρμόδιος οργανισμός για την κρίση του δικαιώματος

1. Οι ασφαλιστικοί κίνδυνοι
2. Ποιος είναι ο αρμόδιος οργανισμός για την κρίση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος λόγω γήρατος, αναπηρίας από κοινή νόσο ή θανάτου
3. Ποιος είναι ο αρμόδιος οργανισμός για την κρίση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος λόγω αναπηρίας ή θανάτου από εργατικό ατύχημα
4. Ποιος είναι ο αρμόδιος οργανισμός για τη χορήγηση των παροχών ασθενείας
5. Ποιου οργανισμού θεωρούνται συνταξιούχοι οι διαδοχικά ασφαλισμένοι και από ποιο χρόνο

1.1. Οι ασφαλιστικοί κίνδυνοι

Οι διατάξεις του άρθρου 2 του Ν.Δ. 4202/61 όπως τροποποιήθηκαν με τις διατάξεις του άρθρου 9 του Ν. 1405/83 και του άρθρου 14 του Ν. 1902/90 ορίζουν ότι, τα πρόσωπα που ασφαλίστηκαν διαδοχικά δικαιούνται σύνταξη από τον οργανισμό που είναι αρμόδιος για τη χορήγησή της, με τις προϋποθέσεις που ορίζονται ειδικότερα από τις διατάξεις αυτές. Όπως αναφέραμε για να εφαρμοσθούν οι διατάξεις της διαδοχικής ασφάλισης, πρέπει να επέλθει ο ασφαλιστικός κίνδυνος. Για τις περιπτώσεις της εφαρμογής των διατάξεων του Ν.Δ. 4202/61, οι ασφαλιστικοί κίνδυνοι είναι το γήρας, η αναπηρία και ο θάνατος.

Σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 4 του άρθρου 2 του Ν.Δ. 4202/61, όπως τροποποιήθηκαν με τις διατάξεις του άρθρου 9 του Ν. 1405/83 και του άρθρου 14 του Ν. 1902/90, ολόκληρος ο χρόνος της διαδοχικής ασφάλισης υπολογίζεται από τον οργανισμό που είναι αρμόδιος για την απονομή της σύνταξης ως χρόνος που διανύθηκε στην ασφάλιση του, τόσο για τη θεμελίωση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος όσο και για τον καθορισμό του ποσού της σύνταξης.

Συνεπώς, η θεμελίωση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος κρίνεται αποκλειστικά σύμφωνα με τη νομοθεσία του οργανισμού ο οποίος απονέμει τη σύνταξη, ο οποίος κρίνει το δικαίωμα του ασφαλισμένου για τον κίνδυνο που προβλέπει η νομοθεσία του, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τη νομοθεσία των άλλων οργανισμών. Αν π.χ. στη νομοθεσία του οργανισμού που απονέμει τη σύνταξη προβλέπεται η χορήγηση σύνταξης σε περίπτωση απόλυσης του ασφαλισμένου από την υπηρεσία του, ο οργανισμός που συμμετέχει στη δαπάνη της σύνταξης πρέπει να καταβάλει το ποσό της συμμετοχής του έστω και αν οι διατάξεις της νομοθεσίας του δεν καλύπτουν τον κίνδυνο της απόλυσης.

Επίσης ο οργανισμός που απονέμει τη σύνταξη υποχρεούται να προσμετρήσει το χρόνο της ασφάλισης που διανύθηκε στους άλλους οργανισμούς, έστω και αν από τη νομοθεσία των άλλων οργανισμών δεν προβλέπεται η χορήγηση σύνταξης για τον ασφαλιστικό κίνδυνο για τον οποίο χορηγείται η σύνταξη από τον τελευταίο οργανισμό.

Θα πρέπει να τονισθεί ότι στη νομοθεσία μερικών οργανισμών δεν αναφέρεται ρητώς η συνταξιοδότηση για τον κίνδυνο του γήρατος, αλλά η συνταξιοδότηση σε περίπτωση απόλυσης ή παραίτησης. Τέτοιες περιπτώσεις υπάρχουν στη νομοθεσία των οργανισμών που ασφαλίζουν πρόσωπα απασχολούμενα σε Τράπεζες ή Οργανισμούς κοινής ωφελείας (ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΗΣΑΠ κλπ.) καθώς και στο Δημόσιο το ΤΕΑΔΥ το ΜΤΠΥ κλπ. Όπου λοιπόν υπάρχουν διατάξεις που προβλέπουν τη συνταξιοδότηση λόγω απολύσεως ή καταργήσεως θέσεως ή αποχωρήσεως ή παραιτήσεως ή για οποιονδήποτε άλλο λόγο, εκτός της ανικανότητας ή του θανάτου του ασφαλισμένου αφορούν τη συνταξιοδότηση για τον κίνδυνο του γήρατος.

1.2. Ποιος είναι ο αρμόδιος οργανισμός για την κρίση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος λόγω γήρατος, αναπηρίας από κοινή νόσο και λόγω θανάτου

Οι διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 2 του Ν.Δ. 4202/61 όπως τροποποιήθηκαν με τις διατάξεις του άρθρου 9 του Ν. 1405/83 και του άρθρου 14 του Ν. 1902/90 ορίζουν ότι, τα πρόσωπα τα οποία ασφαλίστηκαν διαδοχικά σε περισσότερους από ένα Ασφαλιστικούς Οργανισμούς, δικαιούνται σύνταξη από τον τελευταίο οργανισμό, στον οποίο ήταν ασφαλισμένα κατά την τελευταία χρονική περίοδο της απασχόλησής τους, σύμφωνα με τις διατάξεις της νομοθεσίας του οργανισμού αυτού, εφόσον πραγματοποίησαν πέντε ολόκληρα έτη ή χίλιες πεντακόσιες ημέρες εργασίας στην ασφάλιση του, εκ των οποίων όμως 20 μήνες ή 500 ημέρες αντίστοιχα κατά την τελευταία πενταετία, πριν από τη διακοπή της απασχόλησής ή την υποβολή της αίτησης.

Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι για να κριθεί το δικαίωμα του ασφαλισμένου από τον τελευταίο οργανισμό, θα πρέπει ο ασφαλισμένος να έχει πραγματοποιήσει στην ασφάλιση του 1.500 ημέρες εργασίας ή πέντε ολόκληρα έτη ασφάλισης στην περίπτωση που ο ασφαλισμένος ασφαλίζεται σε οργανισμό που η ασφάλιση υπολογίζεται σε έτη και όχι σε ημέρες.

Οι 1.500 ημέρες εργασίας ή τα πέντε ολόκληρα έτη δεν είναι απαραίτητο να πραγματοποιηθούν όλες πριν από τη διακοπή της απασχόλησης ή την υποβολή της αίτησης, αλλά μπορεί να πραγματοποιηθούν οποτεδήποτε, θα πρέπει όμως οι 500 απ' αυτές τις ημέρες ή οι 20 μήνες να πραγματοποιηθούν στην τελευταία πενταετία πριν από τη διακοπή της απασχόλησης ή την υποβολή της αίτησης.

Όπως αναφέραμε προηγουμένως οι 500 ημέρες εργασίας ή οι 20 μήνες ασφάλισης πρέπει να έχουν πραγματοποιηθεί κατά την τελευταία πενταετία πριν από τη διακοπή της εργασίας ή την υποβολή της αίτησης. Οι 500 ημέρες εργασίας ή οι 20 μήνες ασφάλισης δεν είναι απαραίτητο να πραγματοποιηθούν εντός των πέντε ετών, αλλά και σε χρονικό διάστημα μικρότερο, όπως π.χ. εντός διετίας ή τριετίας. Το χρονικό διάστημα της πενταετίας τέθηκε για διευκόλυνση του ασφαλισμένου και συνεπώς αν οι πεντακόσιες ημέρες ή οι 20 μήνες ασφάλισης πραγματοποιήθηκαν σε μικρότερο χρονικό διάστημα και πάλι ο οργανισμός στον οποίο πραγματοποιήθηκαν οι πεντακόσιες ημέρες ή οι 20 μήνες ασφάλισης είναι ο αρμόδιος για να κρίνει το δικαίωμα του ασφαλισμένου.

Συνεπώς, οι 500 ημέρες εργασίας ή οι 20 μήνες ασφάλισης, δεν είναι απαραίτητο να έχουν πραγματοποιηθεί κατά την τελευταία πενταετία πριν από την υποβολή της αίτησης, αλλά αρκεί ότι πραγματοποιήθηκαν στην τελευταία πενταετία πριν από τη διακοπή της ασφάλισης, χωρίς να ασκεί επιρροή το γεγονός ότι ο ασφαλισμένος κατά το χρόνο διακοπής της ασφάλισης του δεν είχε συμπληρώσει το όριο ηλικίας για συνταξιοδότηση λόγω γήρατος, ή δεν ήταν ανάπηρος για συνταξιοδότηση λόγω αναπηρίας, αλλά έγινε αργότερα χωρίς όμως να έχει αλλάξει επάγγελμα.

Στις περιπτώσεις συνταξιοδότησης λόγω θανάτου, οι πεντακόσιες ημέρες εργασίας ή οι 20 μήνες ασφάλισης, θα πρέπει να έχουν πραγματοποιηθεί από τον θανόντα ασφαλισμένο κατά την πενταετία πριν από τη διακοπή της εργασίας του ή πριν από την υποβολή της αίτησης των μελών της οικογένειάς του.

Συνεπώς, αν ο θανών ασφαλισμένος είχε διακόψει την εργασία του για ορισμένο χρονικό διάστημα πριν από τον θάνατο του, οι ημέρες αυτές αναζητούνται στην πενταετία από τη διακοπή της εργασίας του και όχι πριν από το θάνατό του.

Ο οργανισμός που θα είναι αρμόδιος για να κρίνει το δικαίωμα του ασφαλισμένου, θα εξετάζει εάν ο ασφαλισμένος έχει τις προϋποθέσεις που προβλέπονται από τη νομοθεσία του για τη θεμελίωση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος. Δηλαδή θα εξετάζει, αν ο ασφαλισμένος συγκεντρώνει κατά περίπτωση, τις προϋποθέσεις για συνταξιοδότηση. Έτσι στην περίπτωση της συνταξιοδότησης λόγω γήρατος, θα εξετάζει αν ο ασφαλισμένος έχει συμπληρώσει το όριο ηλικίας και έχει πραγματοποιήσει τον απαιτούμενο χρόνο ασφάλισης, στην περίπτωση λόγω θανάτου αν ο θανών ασφαλισμένος είχε πραγματοποιήσει τον απαιτούμενο χρόνο ασφάλισης και στην περίπτωση λόγω αναπηρίας αν ο ασφαλισμένος έχει πραγματοποιήσει τον απαιτούμενο χρόνο ασφάλισης και σε ποιο βαθμό έχει κριθεί ανάπηρος από τα αρμόδια υγειονομικά όργανα.

Οι διατάξεις της παραγράφου 2 ορίζουν ότι, αν ο ασφαλισμένος πραγματοποίησε στην ασφάλιση του τελευταίου οργανισμού τον αριθμό ημερών εργασίας ή των ετών ασφάλισης που ορίζονται από τις διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου αλλά στην περίπτωση αυτή δεν έχει πραγματοποιήσει τον απαιτούμενο από τη νομοθεσία του τελευταίου οργανισμού χρόνο ασφάλισης για τη συνταξιοδότηση του λόγω γήρατος ή αναπηρίας ή των μελών της οικογένειάς του λόγω θανάτου ή δεν πραγματοποίησε στην ασφάλιση του τελευταίου οργανισμού τον αριθμό ημερών εργασίας ή ετών ασφάλισης που ορίζονται από τις διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου, δικαιούται σύνταξη αυτός ή τα μέλη της οικογένειάς του από τον οργανισμό στην ασφάλιση του οποίου πραγματοποίησε τις περισσότερες ημέρες εργασίας ή έτη ασφάλισης, στον οποίο δεν περιλαμβάνεται ο τελευταίος, εφόσον:

α) ο ασφαλισμένος που αιτείται τη συνταξιοδότηση του λόγω γήρατος ή αναπηρίας έχει συμπληρώσει το όριο ηλικίας ή είναι ανάπηρος με το ποσοστό αναπηρίας που προβλέπεται από τη νομοθεσία του τελευταίου οργανισμού και

β) πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις για συνταξιοδότηση που προβλέπει η νομοθεσία του οργανισμού με τον περισσότερο χρόνο ασφάλισης.

Με τις διατάξεις της παραγράφου 2 καθορίζεται ο οργανισμός ο οποίος θα κρίνει το δικαίωμα του ασφαλισμένου, όταν ο ασφαλισμένος δεν έχει πραγματοποιήσει στην ασφάλιση του τελευταίου οργανισμού 1.500 ημέρες εργασίας από τις οποίες 500 στην τελευταία πενταετία ή πέντε έτη ασφάλισης από τα οποία 20 μήνες στην πενταετία αυτή ή όταν έχει μεν πραγματοποιήσει τις ημέρες αυτές, αλλά δεν μπορεί να συνταξιοδοτηθεί από τον τελευταίο οργανισμό, διότι δεν έχει τον απαιτούμενο από τη νομοθεσία του χρόνου ασφάλισης για τη συνταξιοδότηση του λόγω γήρατος ή αναπηρίας, μολοντί έχει το απαιτούμενο όριο ηλικίας ή το ποσοστό αναπηρίας.

Στις πιο πάνω περιπτώσεις, αρμόδιος είναι ο οργανισμός στην ασφάλιση του οποίου πραγματοποίησε ο ασφαλισμένος τις περισσότερες ημέρες εργασίας αλλά για να καταστεί αρμόδιος για την κρίση του δικαιώματος, θα πρέπει να συντρέχουν οι εξής προϋποθέσεις:

α) να πληρούνται οι προϋποθέσεις για συνταξιοδότηση που προβλέπει η νομοθεσία του οργανισμού αυτού και

β) ο ασφαλισμένος που αιτείται τη συνταξιοδότηση λόγω γήρατος να έχει συμπληρώσει το όριο ηλικίας που προβλέπεται από τη νομοθεσία του τελευταίου οργανισμού και αν αιτείται τη συνταξιοδότηση λόγω αναπηρίας θα πρέπει να έχει το ποσοστό αναπηρίας που προβλέπεται από τη νομοθεσία του τελευταίου οργανισμού.

Έτσι, ο τελευταίος οργανισμός, στις περιπτώσεις που δεν είναι δυνατό, όπως αναφέραμε, να συνταξιοδοτήσει τον ασφαλισμένο, τότε μόνο υποχρεούται να διαβιβάσει το φάκελο του ασφαλισμένου στον οργανισμό που πραγματοποιήθηκαν οι περισσότερες ημέρες εργασίας, όταν ο ασφαλισμένος έχει το όριο ηλικίας που προβλέπεται από τη νομοθεσία του, όταν πρόκειται για συνταξιοδότηση λόγω γήρατος και το ποσοστό αναπηρίας όταν πρόκειται για συνταξιοδότηση λόγω αναπηρίας.

Στις περιπτώσεις που από τη νομοθεσία του τελευταίου οργανισμού, προβλέπονται περισσότερα από ένα όρια ηλικίας, θα λαμβάνεται υπόψη ένα από τα όρια αυτά, όπως άλλωστε αναφέρεται και στην εισηγητική έκθεση του νόμου.

Στις περιπτώσεις συνταξιοδότησης λόγω θανάτου, για να καταστεί ο τελευταίος οργανισμός αρμόδιος για την κρίση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος των μελών οικογενείας του θανόντος ασφαλισμένου, θα πρέπει ο θανών να είχε πραγματοποιήσει στην ασφάλιση του τελευταίου οργανισμού 1.500 ημέρες εργασίας ή πέντε έτη ασφάλισης από τις οποίες 500 ημέρες ή 20 μήνες στην τελευταία πενταετία.

Αν ο θανών ασφαλισμένος δεν πραγματοποίησε στην ασφάλιση του τελευταίου οργανισμού τις πιο πάνω ημέρες εργασίας ή τις πραγματοποίησε, αλλά δεν είχε το χρόνο ασφάλισης που προβλέπεται από τη νομοθεσία του τελευταίου οργανισμού, τα μέλη της οικογένειας του δικαιούνται σύνταξη από τον οργανισμό στην ασφάλιση του οποίου πραγματοποίησε ο θανών τις περισσότερες ημέρες εργασίας, εφόσον βέβαια πληρούνται οι προϋποθέσεις για τη συνταξιοδότηση λόγω θανάτου, που προβλέπονται από τη νομοθεσία του οργανισμού αυτού.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι για να ευρεθεί ο οργανισμός στην ασφάλιση του οποίου πραγματοποιήθηκαν οι περισσότερες ημέρες εργασίας, ερευνάται σε ποιόν οργανισμό έχει ο ασφαλισμένος τις περισσότερες ημέρες, αλλά στον οργανισμό αυτό δεν περιλαμβάνεται ο τελευταίος, όπως άλλωστε ρητώς αναφέρεται στην παράγραφο 2 του άρθρου 2.

Όταν ο μεγαλύτερος αριθμός ημερών εργασίας είναι ο ίδιος σε δύο ή περισσότερους οργανισμούς, τότε θα πρέπει τον οργανισμό που θα κρίνει το δικαίωμα να τον διαλέξει ο ασφαλισμένος, διότι οι διατάξεις του νόμου δεν ορίζουν τίποτε σχετικό, γι' αυτό και ισχύουν οι γενικοί κανόνες του ασφαλιστικού δικαίου κατά τους οποίους σε περίπτωση αμφιβολιών οι διατάξεις ερμηνεύονται υπέρ του ασφαλισμένου.

Οι διατάξεις της παραγράφου 3 ορίζουν ότι, αν ο ασφαλισμένος δεν συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις συνταξιοδότησης που προβλέπει η νομοθεσία του οργανισμού στην ασφάλιση του οποίου πραγματοποίησε τις περισσότερες ημέρες εργασίας ή έτη ασφάλισης, τότε το δικαίωμα του ασφαλισμένου κρίνεται από τους άλλους οργανισμούς στους οποίους

ασφαλίσθηκε, κατά φθίνουσα σειρά αριθμού ημερών εργασίας ή ετών ασφάλισης, εκτός από τον τελευταίο.

Αν και πάλι ο ασφαλισμένος δεν συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις συνταξιοδότησης που προβλέπει η νομοθεσία όλων των οργανισμών στους οποίους ασφαλίσθηκε πριν από τον τελευταίο, τότε ο τελευταίος οργανισμός είναι αρμόδιος για την κρίση του δικαιώματος λόγω γήρατος και αναπηρίας εφόσον ο ασφαλισμένος πραγματοποίησε στην ασφάλιση του 1.000 ημέρες εργασίας ή 40 μήνες ασφάλισης από τις οποίες οι 300 ημέρες εργασίας ή 12 μήνες ασφάλισης αντιστοίχως στην τελευταία πενταετία και για την κρίση του δικαιώματος σύνταξης λόγω θανάτου, εφόσον ο ασφαλισμένος έχει πραγματοποιήσει στην ασφάλιση του οποτεδήποτε 300 ημέρες εργασίας.

Από τις διατάξεις της παραγράφου 3 προκύπτει ότι ο οργανισμός στην ασφάλιση του οποίου πραγματοποίησε ο ασφαλισμένος τις περισσότερες ημέρες εργασίας, υποχρεούται να διαβιβάσει τον φάκελο του ασφαλισμένου στον επόμενο οργανισμό κατά φθίνουσα σειρά αριθμού ημερών εργασίας, εκτός από τον τελευταίο, όταν ο ασφαλισμένος δεν έχει τις προϋποθέσεις για συνταξιοδότηση που προβλέπει η νομοθεσία του. Δηλαδή, αν πρόκειται για συνταξιοδότηση λόγω γήρατος, όταν δεν έχει ο ασφαλισμένος το όριο ηλικίας και το χρόνο ασφάλισης που προβλέπεται από τη νομοθεσία του ή έχει το χρόνο ασφάλισης αλλά δεν έχει το όριο ηλικίας ή έχει το όριο ηλικίας αλλά δεν έχει το χρόνο ασφάλισης και στην περίπτωση συνταξιοδότησης λόγω αναπηρίας δεν έχει το ποσοστό αναπηρίας που προβλέπεται από τη νομοθεσία του ή δεν έχει το χρόνο ασφάλισης.

Στην περίπτωση συνταξιοδότησης λόγω θανάτου, θα πρέπει ο ασφαλισμένος που πέθανε να μην είχε το χρόνο ασφάλισης που προβλέπει η νομοθεσία του οργανισμού αυτού. Συνεπώς, για να διαβιβάσει το φάκελο του ασφαλισμένου ο οργανισμός στην ασφάλιση του οποίου πραγματοποίησε τις περισσότερες ημέρες εργασίας, δεν απαιτείται να έχει ο ασφαλισμένος το όριο ηλικίας για συνταξιοδότηση λόγω γήρατος που προβλέπεται από τη νομοθεσία του ή το ποσοστό αναπηρίας όταν πρόκειται για συνταξιοδότηση λόγω αναπηρίας, διότι η προϋπόθεση αυτή της ύπαρξης του ορίου ηλικίας ή του ποσοστού αναπηρίας απαιτείται να υπάρχει μόνο στον τελευταίο οργανισμό όταν αυτός πρόκειται να στείλει τον φάκελο του ασφαλισμένου στον οργανισμό στην ασφάλιση του οποίου πραγματοποίησε ο ασφαλισμένος τις περισσότερες ημέρες εργασίας. Τα ίδια ισχύουν και όταν ο φάκελος του ασφαλισμένου διαβιβασθεί από τον οργανισμό στην ασφάλιση του οποίου πραγματοποιήθηκαν οι περισσότερες ημέρες εργασίας στον άλλο οργανισμό που είναι ο επόμενος κατά φθίνουσα σειρά αριθμού ημερών εργασίας. Δηλαδή και ο οργανισμός που είναι ο επόμενος κατά φθίνουσα σειρά αριθμού ημερών εργασίας, εφόσον ο ασφαλισμένος δεν έχει τις προϋποθέσεις για να συνταξιοδοτηθεί απ' αυτόν λόγω γήρατος ή αναπηρίας ή τα μέλη της οικογένειας του λόγω θανάτου στην περίπτωση του θανάτου του, υποχρεούται να διαβιβάσει το φάκελο του ασφαλισμένου στον επόμενο οργανισμό, χωρίς να απαιτείται να έχει ο ασφαλισμένος το όριο ηλικίας ή το ποσοστό αναπηρίας που προβλέπεται από τη νομοθεσία του.

Αν μετά τον οργανισμό στην ασφάλιση του οποίου πραγματοποίησε ο ασφαλισμένος τις περισσότερες ημέρες εργασίας υπάρχουν άλλοι οργανισμοί, αλλά, όπως αναφέρθηκε, δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις για συνταξιοδότηση που προβλέπονται από τη νομοθεσία τους ή δεν υπάρχουν άλλοι οργανισμοί, τότε αρμόδιος οργανισμός για να κρίνει το δικαίωμα του ασφαλισμένου καθίσταται ο τελευταίος εφόσον όμως ο ασφαλισμένος έχει πραγματοποιήσει στην ασφάλιση του 1.000 ημέρες εργασίας ή 40 μήνες ασφάλισης από τις οποίες τις 300 ημέρες εργασίας ή τους 12 μήνες ασφάλισης στην τελευταία πενταετία όταν πρόκειται για συνταξιοδότηση λόγω γήρατος ή αναπηρίας και 300 ημέρες εργασίας οποτεδήποτε όταν πρόκειται για συνταξιοδότηση λόγω θανάτου.

Οι 300 ημέρες εργασίας ή οι 12 μήνες ασφάλισης δεν είναι απαραίτητο να πραγματοποιηθούν μέσα σε πέντε έτη πριν από τη διακοπή της εργασίας ή την υποβολή της αίτησης, αλλά και σε χρονικό διάστημα μικρότερο όπως π.χ. μέσα σε ένα έτος ή δύο ή τρία έτη.

Οι ημέρες εργασίας ή ο χρόνος ασφάλισης που απαιτούνται, από τις διατάξεις που αναφέραμε, για να καθορισθεί ότι ο τελευταίος οργανισμός είναι ο αρμόδιος για να κρίνει το

συνταξιοδοτικό δικαίωμα είναι 1.500 ή πέντε πλήρη έτη ασφάλισης και όταν ο ασφαλισμένος δεν συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις για συνταξιοδότηση στους άλλους οργανισμούς, 1.000 ημέρες για τη θεμελίωση δικαιώματος γήρατος και αναπηρίας και 300 λόγω θανάτου.

Στις ημέρες εργασίας ή έτη ασφάλισης περιλαμβάνονται τόσο οι ημέρες ή ο χρόνος πραγματικής ασφάλισης όσο και οι ημέρες ή ο χρόνος που έχουν αναγνωρισθεί ως χρόνος ασφάλισης σύμφωνα με τη νομοθεσία του τελευταίου οργανισμού. Στις ημέρες όμως αυτές ή στο χρόνο ασφάλισης δεν περιλαμβάνονται ημέρες εργασίας ή χρόνος για τον οποίο δεν έχει παρασχεθεί εργασία, εκτός βέβαια αν έχουν αναγνωρισθεί ως χρόνος ασφάλισης.

1.3. Ποιος είναι ο αρμόδιος οργανισμός για τη κρίση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος λόγω αναπηρίας ή θανάτου από εργατικό ατύχημα

Οι διατάξεις του άρθρου 6 του Ν.Δ. 4202/61 ορίζουν ότι επί εργατικών ατυχημάτων και επαγγελματικών ασθενειών, εφαρμόζεται η νομοθεσία που διέπει τον οργανισμό στην ασφάλιση του οποίου επαλήθευσε ο ασφαλιστικός κίνδυνος, ανεξάρτητα για ποσό χρόνο ασφαλίστηκε ο ασφαλισμένος, η σύνταξη όμως κατανέμεται μεταξύ των ενδιαφερομένων οργανισμών, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 5 του νόμου αυτού.

Σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές, εφ' όσον ο ασφαλισμένος επικαλεσθεί τις διατάξεις της διαδοχικής ασφάλισης, το δικαίωμά του κρίνεται υποχρεωτικώς από τον τελευταίο οργανισμό, έστω και αν ο ασφαλισμένος δεν έχει πραγματοποιήσει στην ασφάλισή του 1.500 ημέρες εργασίας, το ποσόν όμως της σύνταξης επιμερίζεται μεταξύ αυτού του οργανισμού και των προηγούμενων οργανισμών, ανάλογα με το χρόνο ασφάλισης στους οργανισμούς αυτών.

1.4. Ποιος είναι ο αρμόδιος οργανισμός για τη χορήγηση των παροχών ασθένειας

Όπως αναφέραμε οι διατάξεις του Ν.Δ. 4202/61 δεν εφαρμόζονται στους οργανισμούς Ασφάλισης Ασθένειας.

Οι διατάξεις του άρθρου 8 του Ν.Δ. 4202/61 ορίζουν ότι, σε περίπτωση μεταβολής ασφαλιστικού οργανισμού ο οποίος ασφαρίζει την ασθένεια, δεν συνυπολογίζεται ο χρόνος ασφάλισης που διανύθηκε από τον ασφαλισμένο στον προηγούμενο οργανισμό. Διατηρείται όμως το δικαίωμα του ασφαλισμένου στον προηγούμενο οργανισμό για έξι μήνες από τον χρόνο της μεταβολής ή της διακοπής της ασφαλιστικής σχέσης κατά οποιοδήποτε τρόπο, εκτός αν στην τελευταία αυτή περίπτωση, η νομοθεσία η οποία διέπει τον οικείο οργανισμό προβλέπει τη διατήρηση του δικαιώματος για χρόνο μεγαλύτερο του εξαμήνου.

Με τις διατάξεις αυτές, ορίζεται ότι το δικαίωμα του ασφαλισμένου για παροχές ασθένειας διατηρείται χωρίς περιορισμό, αν ο ασφαλισμένος υπαχθεί διαδοχικά από την ασφάλιση του ενός οργανισμού στην ασφάλιση άλλου οργανισμού. Αν όμως ο ασφαλισμένος διακόψει την ασφάλισή του και δεν υπαχθεί στην ασφάλιση άλλου οργανισμού, το δικαίωμά του διατηρείται μόνο για έξι μήνες.

1.5. Ποιου οργανισμού θεωρούνται συνταξιούχοι οι διαδοχικά ασφαλισμένοι και από ποιο χρόνο

Οι διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 1 του Ν.Δ. 4202/61 ορίζουν ότι, η κατ' εφαρμογή των διατάξεων του παρόντος καταβολή των συντάξεων διέπεται υπό της νομοθεσίας του απονέμοντος την σύνταξη οργανισμού ήτις εφαρμόζεται εις πάσα περίπτωση από της θεμελίωσης του δικαιώματος εις σύνταξη μέχρι της απώλειας τούτου, του δικαιούχου της συντάξεως λογιζομένου ως τακτικού συνταξιούχου του απονέμοντος την σύνταξη οργανισμού.

Σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές, ο ασφαλισμένος που συνταξιοδοτήθηκε από έναν οργανισμό, με την προσμέτρηση χρόνου ασφάλισης σε άλλον ή άλλους οργανισμούς, θεωρείται συνταξιούχος του οργανισμού που απένειμε τη σύνταξη. Η νομοθεσία του οργανισμού που απένειμε τη σύνταξη εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση από το χρόνο που θα θεμελιωθεί το

συνταξιοδοτικό δικαίωμα μέχρι που θα απολεσθεί. Οι οργανισμοί που συμμετέχουν στη δαπάνη της σύνταξης δεν έχουν δικαίωμα να αρνηθούν τη συμμετοχή τους, με τον ισχυρισμό ότι θα πρέπει ο ασφαλισμένος να πληροί ορισμένες προϋποθέσεις που απαιτούνται από τη νομοθεσία τους για τη θεμελίωση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος.

Με τις διατάξεις της παραγράφου 7 του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/61, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 10 του Ν. 1405/83 και την παράγραφο 2 του άρθρου 4 του Ν. 1539/85, ορίζεται ότι μετά το διακανονισμό που ορίζεται στις παραγράφους 4 και 5 παύει κάθε υποχρέωση των οργανισμών που συμμετέχουν στη δαπάνη της συνταξιοδότησης προς τον οργανισμό που απονέμει τη σύνταξη. Ο ασφαλισμένος των παραπάνω οργανισμών θεωρείται οριστικά συνταξιούχος του οργανισμού που απονέμει τη σύνταξη από την ημέρα που αρχίζει η καταβολή της σύνταξης του. Από την ίδια ημέρα παύει κάθε υποχρέωση των οργανισμών που συμμετέχουν στη δαπάνη της συνταξιοδότησης προς τον ασφαλισμένο τους.

Από την ημέρα αυτή δεν είναι πλέον δυνατή η αποδέσμευση του χρόνου που διανύθηκε στην ασφάλιση των οργανισμών αυτών.

Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει ότι ο ασφαλισμένος που συνταξιοδοτείται από ένα οργανισμό με την προσμέτρηση του χρόνου που διανύθηκε σε άλλο ή άλλους ομοειδείς οργανισμούς σύμφωνα με τις διατάξεις της διαδοχικής ασφάλισης, θεωρείται οριστικά συνταξιούχος του οργανισμού που χορήγησε τη σύνταξη από την ημέρα που αρχίζει η καταβολή της σύνταξης του.

Συνεπώς είτε χορηγηθεί σύνταξη με τις διατάξεις του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/61, είχε χορηγηθεί με τις διατάξεις του άρθρου 11 του Ν. 1405/83, ο ασφαλισμένος θεωρείται συνταξιούχος του οργανισμού που απένειμε τη σύνταξη από την ανωτέρω χρονολογία, διότι σύμφωνα με την παράγραφο 5 του άρθρου 11 του Ν. 1405/83 οι διατάξεις των παραγράφων 4, 5, 6 και 7 του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/61, όπως αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 10 του Ν. 1405/83, έχουν, ανάλογη εφαρμογή και σε περίπτωση απονομής σύνταξης με τις διατάξεις του άρθρου 11.

Ο χρόνος ασφάλισης όλων των οργανισμών τον οποίο έλαβε υπόψη του ο οργανισμός που απένειμε τη σύνταξη, θεωρείται από την ημέρα που αρχίζει η καταβολή της σύνταξης και εφεξής ότι πραγματοποιήθηκε στην ασφάλιση του οργανισμού που απένειμε τη σύνταξη και δεν επανέρχεται πλέον στους άλλους οργανισμούς.

Εφόσον όπως αναφέραμε, ο ασφαλισμένος θεωρείται οριστικά συνταξιούχος του οργανισμού που απένειμε τη σύνταξη από την ημέρα που αρχίζει η καταβολή της σύνταξης του, από την ημέρα αυτή διαγράφεται από τα μητρώα του οργανισμού που συμμετείχε στη δαπάνη της σύνταξης και θεωρείται ότι δεν ασφαλίστηκε ποτέ στον οργανισμό αυτό, διότι ο χρόνος που διανύθηκε στον οργανισμό αυτό θεωρείται ότι πραγματοποιήθηκε στην ασφάλιση του οργανισμού που χορήγησε τη σύνταξη στον ασφαλισμένο.

Ο χρόνος αυτός δεν είναι δυνατό να χρησιμοποιηθεί στον οργανισμό που συμμετέχει στη δαπάνη της σύνταξης, ανεξάρτητα αν ο οργανισμός αυτός έχει αποδώσει ή όχι το ποσό συμμετοχής του στη δαπάνη της σύνταξης για το χρόνο που είχε διανυθεί στην ασφάλιση του από τον ασφαλισμένο.

Από την ημέρα που χορηγήθηκε η σύνταξη στον ασφαλισμένο, ο ασφαλισμένος ακολουθεί την τύχη των συνταξιούχων του οργανισμού που χορήγησε τη σύνταξη και έχει τα ίδια δικαιώματα και τις ίδιες υποχρεώσεις με τους άλλους συνταξιούχους του οργανισμού αυτού.

Αν διακοπεί η καταβολή της σύνταξης, ο χρόνος ασφάλισης του συνταξιούχου που διανύθηκε στον άλλο οργανισμό που προσμετρήθηκε από τον οργανισμό που απένειμε τη σύνταξη, εξακολουθεί να παραμένει στον οργανισμό που απένειμε τη σύνταξη αφού όπως αναφέραμε, θεωρείται ότι διανύθηκε στην ασφάλιση του. Αν ο συνταξιούχος του οποίου διακόπηκε η καταβολή της σύνταξης αναλάβει άλλη εργασία και ασφαλισθεί σε άλλο ασφαλιστικό οργανισμό, είναι δυνατό να προσμετρήσει στον οργανισμό αυτό, εφόσον βέβαια έχει τις προϋποθέσεις του νόμου, ολόκληρο το χρόνο ασφάλισης του στον οργανισμό που είχε συνταξιοδοτηθεί, δηλαδή το χρόνο που είχε πραγματοποιήσει την ασφάλιση του καθώς και το χρόνο που είχε προσμετρηθεί σ' αυτόν με τις διατάξεις της διαδοχικής ασφάλισης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Τρόπος υπολογισμού του ποσού της σύνταξης

1. Τρόπος υπολογισμού του ποσού της σύνταξης με τις διατάξεις του άρθρου 5 του Ν.Α. 4202/1961
2. Τρόπος υπολογισμού του ποσού της σύνταξης με τις διατάξεις του άρθρου 11 του Ν. 1405/1983
3. Αναπροσαρμογή αποδοχών με το μέσο δείκτη τιμών καταναλωτή
4. Συνολικό ποσό σύνταξης – Καταβολή κατώτατου ορίου σύνταξης από τον απονέοντα τη σύνταξη οργανισμό – Εξαιρέσεις
5. Πότε επιβαρύνονται οι συμμετέχοντες οργανισμοί με τη δαπάνη της σύνταξης
6. Απόδοση των οφειλομένων ποσών στον οργανισμό επικουρικής ασφάλισης που απένειμε τη σύνταξη, από τους οργανισμούς επικουρικής ασφάλισης στους οποίους διανύθηκε ο χρόνος ασφάλισης
7. Τήρηση Δελτίου Διαδοχικής ασφάλισης

1.1. Τρόπος υπολογισμού του ποσού της σύνταξης με τις διατάξεις του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/1961

Ο υπολογισμός του ποσού της σύνταξης των διαδοχικά ασφαλιζομένων δεν γίνεται με τον ίδιο τρόπο. Έτσι, σε μια κατηγορία ασφαλισμένων εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/61, όπου το ποσό της σύνταξης υπολογίζεται σύμφωνα με τη νομοθεσία του τελευταίου οργανισμού για ολόκληρο το χρόνο της διαδοχικής ασφάλισης, σε μία άλλη κατηγορία ασφαλισμένου εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 11 του Ν. 1405/83, όπου το ποσό της σύνταξης υπολογίζεται αθροιστικά σύμφωνα με τη νομοθεσία όλων των οργανισμών στους οποίους είχε υπαχθεί ο ασφαλισμένος και σε μια άλλη κατηγορία ασφαλισμένων εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 1, 2 και 3 του Ν. 3232/04, που εφαρμόζονται στους οργανισμούς κύριας ασφάλισης.

Οι διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/61 όπως το άρθρο αυτό αντικαταστάθηκε με τις διατάξεις του άρθρου 10 του Ν. 1405/83 ορίζουν ότι, ο οργανισμός που απονέμει τη σύνταξη θεωρεί ότι ο χρόνος ασφάλισης σ' αυτόν και στους άλλους οργανισμούς, διανύθηκε στην ασφάλισή του, υπολογίζει το ποσό της σύνταξης σύμφωνα με τη νομοθεσία του και το καταβάλλει ολόκληρο στο δικαιούχο μαζί με τις προσαυξήσεις (για οικογενειακά βάρη, απόλυτη αναπηρία κλπ.). Σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές, ο οργανισμός ο οποίος απονέμει τη σύνταξη, αφού υπολογίσει ολόκληρο το χρόνο της διαδοχικής ασφάλισης, ως χρόνο που διανύθηκε στην ασφάλισή του, υπολογίζει το ποσό της σύνταξης σύμφωνα με τη νομοθεσία του και το καταβάλλει στο δικαιούχο.

Όπως προκύπτει από τις διατάξεις του άρθρου 10 του Ν. 1405/83, ο ανωτέρω τρόπος υπολογισμού του ποσού της σύνταξης εφαρμόζεται:

α) σε ασφαλισμένους οι οποίοι μέχρι και την 31-12-1978 είχαν υπαχθεί διαδοχικά στην ασφάλιση δύο ή περισσότερων οργανισμών που ασφαλίζουν μισθωτούς. Έτσι π.χ. αν ένας ασφαλισμένος ασφαλίστηκε μέχρι 31-12-1978, στο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Υπ/λων Εμπορικών Καταστημάτων και στο Ταμείο Ασφάλισης Προσωπικού Εταιρειών Τσιμέντων η σύνταξη του θα υπολογισθεί με τον ανωτέρω τρόπο. Αν ο ασφαλισμένος αυτός υπαχθεί, μετά την 1-1-1979, στην ασφάλιση ενός άλλου οργανισμού που ασφαλίζει μισθωτούς, π.χ. του Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης Υπαλλήλων Εμπορίου Τροφίμων και πάλι θα εφαρμοσθούν στην περίπτωση του οι διατάξεις του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/61. Αν ο ασφαλισμένος υπαχθεί, μετά την 1-1-1979, στην ασφάλιση ενός άλλου οργανισμού που ασφαλίζει αυτοτελώς απασχολούμενους, π.χ. του Ταμείου Ασφάλισης Συμβολαιογράφων και πάλι θα εφαρμοσθούν στην περίπτωση του οι διατάξεις του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/61, διότι ήδη μέχρι 31-12-1978 ασφαλίστηκε σε δύο οργανισμούς ασφάλισης μισθωτών

β) σε ασφαλισμένους οι οποίοι μέχρι και την 31-12-1978 είχαν ασφαλισθεί διαδοχικά σε δύο ή περισσότερους οργανισμούς που ασφαλίζουν αυτοτελώς απασχολούμενους. Έτσι π.χ. αν ένας ασφαλισμένος ασφαλίστηκε μέχρι και την 31-12-1978 στο Ταμείο Επ. Ασφ. Αρτοποιιών και στον Κλάδο Επ. Ασφ. Δικηγόρων η σύνταξή του θα υπολογισθεί με τον ανωτέρω τρόπο. Αν ο ασφαλισμένος αυτός υπαχθεί μετά την 1-1-1979 στην ασφάλιση ενός άλλου οργανισμού που ασφαλίζει αυτοτελώς απασχολούμενους, και πάλι η σύνταξη του θα υπολογισθεί σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/61. Αν ο ίδιος ασφαλισμένος υπαχθεί μετά την 1-1-1979 στην ασφάλιση ενός άλλου οργανισμού που ασφαλίζει μισθωτούς και πάλι η σύνταξη του θα υπολογισθεί σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/61, διότι μέχρι την 31-12-1978 είχαν ασφαλισθεί σε δύο οργανισμούς ασφάλισης αυτοτελώς απασχολούμενων.

Κριτήριο συνεπώς για την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 5 του Ν. 4202/61, αποτελεί η υπαγωγή του ασφαλισμένου μέχρι 31-12-1978 σε δύο ή περισσότερους ομοειδείς οργανισμούς δηλ. οι οργανισμοί αυτοί να ασφαλίζουν αυτοτελώς απασχολούμενους ή μισθωτούς, ανεξάρτητα σε ποιόν οργανισμό ασφαλίστηκε ο ασφαλισμένος μετά την 31-12-1978.

1.2. Τρόπος υπολογισμού του ποσού της σύνταξης με τις διατάξεις του άρθρου 11 του Ν. 1405/1983

Οι διατάξεις της παρ. 13 του άρθρου 1 του Ν. 3232/04 ορίζουν ότι, για τους οργανισμούς επικουρικής ασφάλισης, εξακολουθούν να εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/61 και του άρθρου 11 του Ν. 1405/83 όπως ισχύουν κάθε φορά.

Οι διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 11 του Ν. 1405/83 όπως αντικαταστάθηκαν με την παρ. 3 του άρθρου 18 του Ν. 2079/92, ορίζουν ότι οι διατάξεις του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/61, όπως αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 10 του Ν. 1405/83, δεν έχουν εφαρμογή:

α) στους ασφαλισμένους που υπάχθηκαν διαδοχικά από την ασφάλιση φορέα που ασφαλίζει αυτοτελώς απασχολούμενους στην ασφάλιση φορέα που ασφαλίζει μισθωτούς και αντίστροφα και

β) στους ασφαλισμένους που για πρώτη φορά από 1-1-1979 και μετά ασφαλίστηκαν διαδοχικά σε οποιονδήποτε φορέα ασφάλισης, εκτός αυτών που ασφαλίστηκαν μεν διαδοχικά για πρώτη φορά από 1-1-1979 και μετά, από φορέα ασφάλισης μισθωτών σε άλλο φορέα ασφάλισης μισθωτών παρέμειναν όμως απασχολούμενοι στον ίδιο εργοδότη.

Σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις, ο ασφαλισμένος, ο οποίος ασφαλίστηκε διαδοχικά σε δύο ή και περισσότερους ασφαλιστικούς οργανισμούς οι οποίοι δεν είναι όλοι οργανισμοί ασφάλισης μισθωτών ή όλοι οργανισμοί ασφάλισης αυτοτελώς απασχολούμενων, θα λάβει σύνταξη το ποσό της οποίας θα υπολογισθεί σύμφωνα με τις διατάξεις των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 11 του νόμου 1405/83, όπως αναφερόμεθα ειδικότερα κατωτέρω, και όχι σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/61.

Εάν επομένως ένας ασφαλισμένος είχε ασφαλισθεί μέχρι την 31-12-1978 μόνον σ' έναν οργανισμό, είτε ήταν αυτός οργανισμός ασφάλισης μισθωτών (π.χ. Ταμείο Φαρμακοϋπαλλήλων) είτε οργανισμός ασφάλισης αυτοτελώς απασχολούμενων (π.χ. Ταμείο Ασφάλισης Συμβολαιογράφων, ως συμβολαιογράφος) και από 1-1-1979 και εφεξής υπαχθεί στην ασφάλιση άλλου οργανισμού, είτε είναι αυτός οργανισμός ασφαλίσεως μισθωτών (π.χ. Ταμείο Τσιμεντών) είτε οργανισμός ασφαλίσεως αυτοτελώς απασχολούμενων (π.χ. Ταμείο Αρτοποιών), ο ασφαλισμένος αυτός ασφαλίζεται για πρώτη φορά διαδοχικά και η σύνταξή του θα υπολογισθεί σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 11 του νόμου 1405/83, εκτός αν ασφαλίστηκε από φορέα μισθωτών σε άλλο, επίσης φορέα μισθωτών και παρέμεινε απασχολούμενος στον ίδιο εργοδότη.

Όπως αναφέραμε προηγουμένως, οι διατάξεις του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/61 δεν εφαρμόζονται στους ασφαλισμένους, οι οποίοι έχουν υπαχθεί διαδοχικά από την ασφάλιση οργανισμού που ασφαλίζει αυτοτελώς απασχολούμενα πρόσωπα στην ασφάλιση οργανισμού ο οποίος ασφαλίζει μισθωτούς και αντίστροφα. Είναι όμως δυνατό ο ασφαλισμένος να ασφαλίστηκε σε οργανισμό αυτοτελώς απασχολούμενων ο οποίος όμως ασφαλίζει και αυτοτελώς απασχολούμενα πρόσωπα αλλά και μισθωτούς (π.χ. Ταμείο Τροφίμων, Ταμείο Ηλεκτροτεχνιτών κλπ.). Επομένως στις περιπτώσεις αυτές κριτήριο για την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 11 του Ν. 1405/83 θα είναι η φύση της εργασίας του ασφαλισμένου για την οποία ασφαλίστηκε στον οικείο οργανισμό.

Με τις διατάξεις της παρ. 2 του άρθρου 15 του Ν. 2556/97 ορίζεται ότι, οι διατάξεις του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/1961 όπως αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 10 του Ν. 1405/1983 δεν έχουν εφαρμογή στους ασφαλισμένους που ασφαλίστηκαν πριν από την 1-1-1979 σε φορέα ασφάλισης μισθωτών και υπήχθησαν διαδοχικά για πρώτη φορά μετά τη δημοσίευση του παρόντος και εφεξής σε άλλο φορέα μισθωτών, έστω και αν παρέμειναν απασχολούμενοι στον ίδιο εργοδότη.

Συνεπώς, όσοι ασφαλίστηκαν σε φορέα μισθωτών πριν από την 1-1-1979 και ασφαλίστηκαν διαδοχικά για πρώτη φορά σε άλλο φορέα μισθωτών από την ισχύ του νόμου αυτού δηλαδή από 24-12-1997 και εφεξής δεν υπάγονται στις διατάξεις του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/61, έστω κι αν παρέμειναν στον ίδιο εργοδότη.

Οι διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 11 του Ν. 1405/83 ορίζουν ότι το ποσό της σύνταξης του δικαιούχου είναι το άθροισμα των τμημάτων του ποσού της σύνταξης που προσδιορίζεται από τον απονέμοντα και τους άλλους οργανισμούς, οι οποίοι συμμετέχουν στη δαπάνη της συνταξιοδότησης, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου.

Ο φορέας που απονέμει τη σύνταξη καταβάλλει στο δικαιούχο το άθροισμα των τμημάτων των συντάξεων και ζητά από τους άλλους φορείς το ποσό της συμμετοχής τους στη δαπάνη για τη συνταξιοδότηση, το οποίο προσδιορίζεται και αποδίδεται σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παράγραφο 5 του ίδιου άρθρου.

Όπως προκύπτει από τις ανωτέρω διατάξεις, η σύνταξη που καταβάλλεται στο δικαιούχο είναι το άθροισμα των ποσών των συντάξεων που καθορίζει ο κάθε οργανισμός στην ασφάλιση του οποίου διανύθηκε ο χρόνος ασφάλισης, σύμφωνα πάντοτε με τις διατάξεις της νομοθεσίας του.

Ο υπολογισμός του ποσού της σύνταξης από τον κάθε οργανισμό γίνεται με τον τρόπο που καθορίζουν οι διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού. Σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 11 του Ν. 1405/83, όπως τροποποιήθηκαν με την παράγραφο 1 του άρθρου 4 του Ν. 1539/85 και του άρθρου 15 του Ν. 1902/90 καθένας από τους οργανισμούς ασφάλισης, μεταξύ των οποίων και αυτός που απονέμει τη σύνταξη, υπολογίζει με τα αρμόδια όργανα του το ποσό της σύνταξης που κατά τη νομοθεσία που τον διέπει αντιστοιχεί στο σύνολο του χρόνου που πραγματοποιήθηκε διαδοχικά και προσδιορίζει το τμήμα που αναλογεί στο χρόνο που διανύθηκε στην ασφάλιση του.

Το τμήμα της σύνταξης που προσδιορίζεται με τον παραπάνω τρόπο σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να είναι κατώτερο από το τμήμα του κατώτερου ορίου σύνταξης του ίδιου οργανισμού. Το τμήμα αυτό του κατώτατου ορίου σύνταξης είναι το πηλίκο της διαίρεσης του γινομένου του αριθμού των ημερών που πραγματοποιήθηκαν στην ασφάλιση του κάθε οργανισμού επί το ποσό του κατώτατου ορίου σύνταξης που χορηγεί στους συνταξιούχους του δια του συνολικού αριθμού των ημερών που πραγματοποιήθηκαν διαδοχικά σε όλους τους οργανισμούς.

Επίσης, το τμήμα της σύνταξης που προσδιορίζεται με τον παραπάνω τρόπο, σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να είναι κατώτερο από το ποσό της σύνταξης που προκύπτει από τον υπολογισμό με βάση μόνο το χρόνο ο οποίος διανύθηκε στην ασφάλισή του οργανισμού, εφόσον με το χρόνο αυτό θεμελιώνεται αυτοτελώς συνταξιοδοτικό δικαίωμα, σύμφωνα με τις διατάξεις που τον διέπουν χωρίς αναγωγή στα κατώτατα όρια σύνταξης. Το άθροισμα των τμημάτων της σύνταξης σύμφωνα με τα παραπάνω αποτελεί το συνολικό ποσό σύνταξης που καταβάλλεται στο δικαιούχο από τον απονέμοντα τη σύνταξη οργανισμό και δεν μπορεί να είναι μικρότερο από το κατώτατο όριο σύνταξης που χορηγεί ο οργανισμός αυτός.

Το ανωτέρω ποσό σύνταξης, αυξάνεται με το ίδιο ποσοστό που αυξάνονται οι συντάξεις του οργανισμού αυτού. Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει ότι, για να εξαχθεί το συνολικό ποσό της σύνταξης του δικαιούχου, γίνονται τρεις διαφορετικοί υπολογισμοί. Ο πρώτος υπολογισμός γίνεται με βάση το συνολικό χρόνο ασφάλισης και τις συντάξιμες αποδοχές που προβλέπει η νομοθεσία του κάθε οργανισμού, ο δεύτερος με βάση το κατώτατο όριο σύνταξης του κάθε οργανισμού και το συνολικό χρόνο ασφάλισης και ο τρίτος με βάση το χρόνο που πραγματοποιήθηκε μόνο στην ασφάλιση του κάθε οργανισμού, εφόσον με το χρόνο αυτό θεμελιώνεται αυτοτελώς συνταξιοδοτικό δικαίωμα. Από τους υπολογισμούς αυτούς προκύπτουν τρία διαφορετικά ποσά σύνταξης. Το ποσό που θα είναι το μεγαλύτερο θα αποτελεί και το τμήμα του ποσού της σύνταξης του δικαιούχου. Οι τρόποι υπολογισμού είναι οι εξής:

1.2.1. Πρώτος τρόπος υπολογισμού

Με τον πρώτο τρόπο υπολογισμού του ποσού της σύνταξης λαμβάνεται υπόψη ο συνολικός χρόνος ασφάλισης του ασφαλισμένου, δηλαδή τόσο ο χρόνος που διανύθηκε στην ασφάλιση

του οργανισμού που απονέμει τη σύνταξη όσο και ο χρόνος που διανύθηκε στην ασφάλιση των άλλων οργανισμών.

Με βάση το συνολικό αυτό χρόνο, υπολογίζεται ποιο είναι το ποσό της σύνταξης, που χορηγείται από τον κάθε οργανισμό.

Στη συνέχεια, από το ποσό που προκύπτει με το συνολικό χρόνο ασφάλισης προσδιορίζεται το τμήμα του ποσού που αναλογεί μόνο στο χρόνο που διανύθηκε στην ασφάλιση του κάθε οργανισμού.

Δηλαδή, αφού υπολογισθεί το ποσό της σύνταξης με βάση το συνολικό χρόνο ασφάλισης, πολλαπλασιάζεται με τον αριθμό των ημερών εργασίας που διανύθηκαν στην ασφάλιση του κάθε οργανισμού και το γινόμενο διαιρείται με το συνολικό χρόνο ασφάλισης.

Για πλήρη κατανόηση φέρνουμε το εξής παράδειγμα:

Ένας ασφαλισμένος ασφαλίστηκε στον Α οργανισμό για 2.000 ημέρες στο Β για 6.000 ημέρες και στο Γ για 4.000 ημέρες, έχοντας συνολικά 12.000 ημέρες.

Ο Α οργανισμός με 12.000 ημέρες χορηγεί σύμφωνα με τη νομοθεσία του 400 ευρώ. Επομένως το τμήμα του ποσού της σύνταξης που τον βαρύνει θα είναι:

$400 \text{ ευρώ} \times 2.000 \text{ ημέρες} : 12.000 \text{ ημέρες} = 66,6 \text{ ευρώ}$

Ο Β οργανισμός με 12.000 ημέρες χορηγεί σύμφωνα με τη νομοθεσία του 600 ευρώ.

Επομένως, το τμήμα του ποσού της σύνταξης που τον βαρύνει θα είναι:

$600 \text{ ευρώ} \times 6.000 \text{ ημέρες} : 12.000 \text{ ημέρες} = 300 \text{ ευρώ}$

Ο Γ οργανισμός με 12.000 ημέρες χορηγεί σύμφωνα με τη νομοθεσία του 800 ευρώ.

Επομένως, το τμήμα του ποσού της σύνταξης που τον βαρύνει θα είναι:

$800 \text{ ευρώ} \times 4.000 \text{ ημέρες} : 12.000 \text{ ημέρες} = 266,6 \text{ ευρώ}$

Το άθροισμα των τριών αυτών ποσών, αποτελεί τη σύνταξη του ασφαλισμένου. Έτσι έχουμε: $66,6 + 300 + 266,6 = 633,2 \text{ ευρώ}$.

Όταν από τη νομοθεσία του συμμετέχοντος οργανισμού προβλέπεται η χορήγηση μειωμένης σύνταξης, τότε το ποσό της σύνταξης που προκύπτει δεν καταβάλλεται ολόκληρο αλλά μειωμένο.

Έτσι, σύμφωνα με την υπ' αριθ. Φ61/2888/16-12-85 εγκύκλιο της Γενικής Γραμματείας Κοινωνικών Ασφαλίσεων, στις περιπτώσεις που συμμετέχοντες οργανισμοί είναι ασφαλιστικοί οργανισμοί που η νομοθεσία τους προβλέπει τη δυνατότητα μειωμένης συνταξιοδότησης και ο ασφαλισμένος δεν έχει συμπληρώσει το κανονικό όριο ηλικίας που προβλέπεται από τη νομοθεσία τους, τότε κατά τον υπολογισμό της σύνταξης θα εφαρμόζονται από τους οργανισμούς αυτούς οι διατάξεις που ισχύουν για τις μειωμένες συντάξεις και τις οποίες ακολουθούν και κατά τον υπολογισμό του ποσού της σύνταξης ως απονέμοντες οργανισμοί.

Επίσης, όταν η σύνταξη που απονέμεται είναι μειωμένη, το ποσό της σύνταξης του αριθμητή θα μειώνεται με το ποσοστό μείωσης της σύνταξης.

1.2.2. Δεύτερος τρόπος υπολογισμού

Με το δεύτερο τρόπο υπολογισμού του ποσού της σύνταξης δεν λαμβάνονται υπόψη οι συντάξιμες αποδοχές, αλλά ως αποδοχές λαμβάνεται το κατώτατο όριο του ποσού της σύνταξης που χορηγεί ο κάθε οργανισμός σύμφωνα με τη νομοθεσία του. Για να εξαχθεί το τμήμα του ποσού της σύνταξης που αναλογεί στο χρόνο ασφάλισης του κάθε οργανισμού, πολλαπλασιάζεται το ποσό του κατώτατου ορίου σύνταξης με τον αριθμό των ημερών εργασίας που πραγματοποιήθηκαν στην ασφάλιση του κάθε οργανισμού και το γινόμενο που θα προκύψει διαιρείται με το συνολικό αριθμό των ημερών εργασίας, δηλαδή με τον αριθμό των ημερών εργασίας που διανύθηκαν σε όλους τους οργανισμούς.

Για πλήρη κατανόηση παραθέτουμε το εξής παράδειγμα:

Ένας ασφαλισμένος ασφαλίστηκε στον Α' οργανισμό επικουρικής ασφάλισης για 3.000 ημέρες εργασίας και στον Β' οργανισμό για 3.600 ημέρες εργασίας έχοντας συνολικά 6.600 ημέρες εργασίας.

Το κατώτατο όριο σύνταξης λόγω γήρατος του Α' οργανισμού είναι 150 ευρώ.

Επομένως το τμήμα του ποσού της σύνταξης του Α' οργανισμού είναι:

$$150 \times 3.000 \text{ ημέρες} = 68 \text{ ευρώ}$$

Το κατώτατο όριο σύνταξης λόγω γήρατος του Β' οργανισμού είναι 160 ευρώ.

Επομένως, το τμήμα του ποσού της σύνταξης του Β' οργανισμού είναι:

$$160 \times 3.600 \text{ ημέρες} : 6.600 \text{ ημέρες} = 87 \text{ ευρώ}$$

Το άθροισμα των δύο πιο πάνω ποσών αποτελεί το συνολικό ποσό της σύνταξης του ασφαλισμένου, δηλαδή $68 + 87 = 155$ ευρώ.

1.2.3. Τρίτος τρόπος υπολογισμού

Με τον τρίτο τρόπο υπολογισμού του ποσού της σύνταξης, δεν λαμβάνεται υπόψη ούτε ο συνολικός χρόνος ασφάλισης ούτε το ποσό του κατώτατου ορίου σύνταξης, αλλά οι συντάξιμες αποδοχές που προβλέπονται από τη νομοθεσία του κάθε οργανισμού και ο χρόνος που διανύθηκε αποκλειστικά στην ασφάλισή του.

Έτσι, οι διατάξεις του τετάρτου εδαφίου της παραγράφου 3 του άρθρου 11 του Ν. 1405/83, όπως τροποποιήθηκαν με το άρθρο 15 του Ν. 1902/90 που αναφέραμε προηγουμένως, ορίζουν ότι, το τμήμα της σύνταξης που προσδιορίζεται με τον παραπάνω τρόπο σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να είναι κατώτερο από το ποσό της σύνταξης που προκύπτει από τον υπολογισμό με βάση μόνο το χρόνο ο οποίος διανύθηκε στην ασφάλιση κάθε οργανισμού, εφόσον με το χρόνο αυτό θεμελιώνεται αυτοτελές συνταξιοδοτικό δικαίωμα, σύμφωνα με τις διατάξεις που τον διέπουν, χωρίς αναγωγή στα κατώτατα όρια σύνταξης. Αν συνεπώς, ο ασφαλισμένος έχει και το όριο ηλικίας και το χρόνο ασφάλισης που προβλέπει η νομοθεσία του οργανισμού, ώστε να θεμελιώνει αυτοτελώς συνταξιοδοτικό δικαίωμα, τότε με βάση και τις συντάξιμες αποδοχές που ορίζονται από τη νομοθεσία του οργανισμού, υπολογίζεται το ποσό της σύνταξης του, ανάλογα με το χρόνο ασφάλισης του στον οργανισμό. Αν το ποσό που προκύπτει με τον πιο πάνω υπολογισμό είναι μικρότερο από το ποσό του κατώτατου ορίου σύνταξης που χορηγεί ο οργανισμός από το ποσό του κατώτατου ορίου σύνταξης που χορηγεί ο οργανισμός αυτός στους συνταξιούχους του, τότε δεν καταβάλλεται στον ασφαλισμένο το κατώτατο όριο σύνταξης του οργανισμού. Το αυτοτελές συνταξιοδοτικό δικαίωμα πρέπει να έχει θεμελιωθεί πριν από την έναρξη της συνταξιοδότησης του ασφαλισμένου και όχι μεταγενέστερα όπως μπορεί να συμβεί στις περιπτώσεις όπου μετά την έναρξη της συνταξιοδότησης ο συνταξιούχος πραγματοποιεί χρόνο ασφάλισης ή αναγνωρίζει χρόνο ασφάλισης (στρατιωτικής υπηρεσίας ή εθνικής αντίστασης ή χρόνος απασχόλησης στο εξωτερικό κλπ.) ή συμπληρώνει το όριο ηλικίας για συνταξιοδότηση.

Σύμφωνα με την υπ' αριθ. Φ6 1/403/11-2-85 εγκύκλιο του Υπουργείου Κοινωνικών Ασφαλίσεων για να κριθεί αν ο ασφαλισμένος έχει τις προϋποθέσεις αυτοτελούς συνταξιοδοτικού δικαιώματος, θα πρέπει κατά το χρόνο που υποβάλλεται η αίτηση για συνταξιοδότηση να έχει, για την περίπτωση θεμελίωσης του δικαιώματος σύνταξης λόγω γήρατος τόσο το όριο ηλικίας όσο και το χρόνο ασφάλισης που προβλέπει η νομοθεσία του οργανισμού και για την περίπτωση θεμελίωσης του δικαιώματος σύνταξης λόγω αναπηρίας τόσο το χρόνο ασφάλισης όσο και το ποσοστό αναπηρίας που προβλέπει η νομοθεσία του οργανισμού.

Για να διαπιστωθεί αν ο ασφαλισμένος έχει τις προϋποθέσεις για να συνταξιοδοτηθεί αυτοτελώς λόγω αναπηρίας, θα πρέπει να εξετάζεται αν εκτός από τις γενικές χρονικές προϋποθέσεις, έχει και τις προϋποθέσεις που είναι θεμελιωτικές για την απόκτηση του δικαιώματος.

Για να διαπιστωθεί το ποσοστό αναπηρίας θα πρέπει ο ασφαλισμένος να παραπέμπεται στην αρμόδια υγειονομική επιτροπή του οργανισμού που απονέμει τη σύνταξη, η οποία θα κρίνει αν ο ασφαλισμένος έχει το ποσοστό ανατομοφυσιολογικής βλάβης που απαιτείται από τη νομοθεσία του οργανισμού αυτού για τη θεμελίωση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος.

Αν το ποσοστό αυτό καλύπτει και το ποσοστό που προβλέπεται από τη νομοθεσία του οργανισμού που συμμετέχει στη δαπάνη της σύνταξης, τότε ο ασφαλισμένος θεωρείται ότι

θεμελιώνει αυτοτελές δικαίωμα για σύνταξη λόγω αναπηρίας στον οργανισμό αυτό εφόσον φυσικά συγκεντρώνει και τις υπόλοιπες χρονικές προϋποθέσεις που προβλέπει η νομοθεσία του.

1.2.4. Τρόπος υπολογισμού του ποσού της σύνταξης από το Μ.Τ.Π.Υ.

Το Δ.Σ. του Μ.Τ.Π.Υ. κατά την 3^η συνεδρίαση αυτού της 16-1-2007, αποφάσισε ότι στις περιπτώσεις εφαρμογής του άρθρου 11 του Ν. 1405/83, το μέρισμα θα υπολογίζεται ως εξής:

Με βάση το συντάξιμο μισθό εξόδου του χρόνου συνταξιοδότησης του ασφαλισμένου, προσδιορίζεται το ποσό μερίσματος για όσο χρόνο διανύθηκε στην ασφάλιση του Μ.Τ.Π.Υ. Στο ποσό αυτό του μερίσματος προστίθεται το τμήμα επικουρικής σύνταξης του άλλου οργανισμού ασφάλισης.

Στη συνέχεια προσδιορίζεται το ποσό μερίσματος με βάση το συνολικό χρόνο του ασφαλισμένου στους δύο ή και περισσότερους οργανισμούς ασφάλισης.

Με βάση το άθροισμα των τμημάτων μερίσματος που αναλογούν στους συμμετέχοντες οργανισμούς προκύπτει ένας συντελεστής ποσοστιαίας αναπροσαρμογής του μερίσματος επί τον οποίο πολλαπλασιάζεται σταθερά ανά έτος ο τύπος υπολογισμού του μερίσματος και προσδιορίζεται κατ' αυτό τον τρόπο το ποσό του μερίσματος αναπροσαρμοσμένο με το εκάστοτε ετήσιο μισθολόγιο και τις τυχόν ετήσιες αυξήσεις που χορηγεί το Μ.Τ.Π.Υ.

Ο τύπος υπολογισμού του μερίσματος βάσει του Ν. 3336/2005 είναι ο εξής:

Συντάξιμος μισθός X 20% X (έτη συμμετοχής / 35) X συντελεστή προσαρμογής

και ο τύπος υπολογισμού του μερίσματος για την εφαρμογή του άρθρου 11 του Ν. 1405/1983 είναι ο εξής:

Συντάξιμος μισθός X 20% X (έτη συμμετοχής / 35) X συντελεστή προσαρμογής X συντελεστή ποσοστού αναπροσαρμογής μερίσματος

1.3. Αναπροσαρμογή αποδοχών με το μέσο δείκτη τιμών καταναλωτή

Οι διατάξεις της παρ. 13 του άρθρου 1 του Ν. 3232/04 ορίζουν ότι για τους οργανισμούς επικουρικής ασφάλισης εξακολουθούν να εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/1961 και του άρθρου 11 του Ν. 1405/83 όπως αυτές ισχύουν.

Οι αποδοχές επί των οποίων θα υπολογίζεται η σύνταξη θα είναι αυτές που λαμβάνει ο ασφαλισμένος κατά το χρόνο διακοπής της ασφάλισής του, αναπροσαρμοσμένες σύμφωνα με το μέσο ετήσιο Δείκτη Τιμών Καταναλωτή.

Η εξέλιξη του μέσου ετήσιου δείκτη τιμών καταναλωτή παρατίθεται κατωτέρω στο σχετικό πίνακα:

Έτος	Σύγκριση δείκτη Δεκεμβρίου κάθε έτους με τον αντίστοιχο δείκτη του προηγούμενου έτους		Σύγκριση μέσου ετήσιου δείκτη κάθε έτους, με τον αντίστοιχο δείκτη του προηγούμενου έτους	
	Δείκτης Δεκ.	Μεταβολή %	Μέσος ετήσιος δείκτης	Μεταβολή %
1959	1,583	-	1,572	-
1960	1,638	3,5	1,598	1,7
1961	1,626	-0,8	1,628	1,8
1962	1,654	1,7	1,622	-0,3
1963	1,675	1,3	1,671	3,0
1964	1,700	1,5	1,685	0,9
1965	1,784	4,9	1,736	3,0
1966	1,867	4,7	1,822	4,9
1967	1,842	-1,3	1,853	1,7
1968	1,892	2,7	1,860	0,3
1969	1,932	2,1	1,906	2,5
1970	2,003	3,7	1,962	3,0
1971	2,062	2,9	2,022	3,0
1972	2,198	6,6	2,109	4,3
1973	2,872	30,7	2,436	15,5
1974	3,258	13,5	3,091	26,9
1975	3,768	15,7	3,504	13,4
1976	4,210	11,7	3,971	13,3
1977	4,748	12,8	4,454	12,2
1978	5,295	11,5	5,013	12,5
1979	6,606	24,8	5,967	19,0
1980	8,337	26,2	7,452	24,9
1981	10,214	22,5	9,274	24,5
1982	12,159	19,0	11,233	21,1
1983	14,609	20,2	13,500	20,2
1984	17,246	28,0	15,992	18,5
1985	21,526	24,8	19,081	19,3
1986	25,186	17,0	23,472	23,0
1987	29,156	15,8	27,321	16,4
1988	33,229	14,0	31,015	13,5
1989	38,162	14,8	35,264	13,7
1990	46,895	22,9	42,470	20,4
1991	55,344	18,0	50,733	19,5
1992	63,315	14,4	58,787	15,9
1993	70,922	12,0	67,259	14,4
1994	78,487	10,7	74,573	10,9
1995	84,704	7,9	81,236	8,9
1996	90,879	7,3	87,893	8,2
1997	95,164	4,7	92,759	5,5
1998	98,846	3,9	97,180	4,8
1999	101,559	2,7	99,742	2,6
2000	105,525	3,9	102,884	3,2
2001	108,739	3,0	106,356	3,4
2002	112,422	3,4	110,216	3,6
2003	115,880	3,1	114,108	3,5
2004	-	-	117,415	-
2005	-	-	121,6	-
2006	-	-	125,491	-

Συνεπώς αν ο ασφαλισμένος διέκοψε την ασφάλιση του στον Α' οργανισμό επικουρικής ασφάλισης το έτος 1987 και μετά ασφαλίσθηκε στον Β' οργανισμό επικουρικής ασφάλισης μέχρι την 15/2/2007, όπου και υποβάλει αίτηση συνταξιοδότησης, για τον υπολογισμό της σύνταξης λαμβάνονται υπόψη οι αποδοχές του έτους 1987 αναπροσαρμοσμένες με το μέσο ετήσιο δείκτη τιμών καταναλωτή. Έτσι διαιρούμε το μέσο ετήσιο δείκτη τιμών καταναλωτή του έτους 2006 που είναι 125,491 με το μέσο ετήσιο δείκτη τιμών καταναλωτή του έτους 1987 που είναι 27,321 και ο αριθμός που προκύπτει είναι 4,957. Ο αριθμός 4,957 πολλαπλασιάζεται με τις συντάξιμες αποδοχές και το ποσό που προκύπτει θα είναι οι αποδοχές βάσει των οποίων θα υπολογιστεί το ποσό της σύνταξης.

1.4. Συνολικό ποσό σύνταξης – Καταβολή κατώτατου ορίου σύνταξης από τον απονέμοντα τη σύνταξη οργανισμό – Εξαιρέσεις

Όπως αναφέραμε, οι διατάξεις του πέμπτου εδαφίου της παραγράφου 3 του άρθρου 11 του Ν. 1405/83, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 4 παράγραφος 1 του Ν. 1902/90, ορίζουν ότι, το άθροισμα των τμημάτων της σύνταξης που προκύπτει σύμφωνα με τις διατάξεις των προηγούμενων εδαφίων αποτελεί το συνολικό ποσό σύνταξης που καταβάλλεται στο δικαιούχο από τον απονέμοντα τη σύνταξη οργανισμό και δεν μπορεί να είναι μικρότερο από το κατώτατο όριο σύνταξης που χορηγεί ο οργανισμός αυτός.

Συνεπώς, αφού εξαχθεί από τον κάθε οργανισμό το ποσό της σύνταξης που προκύπτει σύμφωνα με τη νομοθεσία του, αθροίζονται όλα τα ποσά από τον οργανισμό που απονέμει τη σύνταξη και το ποσό που προκύπτει αποτελεί το συνολικό ποσό της σύνταξης που πρέπει να καταβληθεί στο συνταξιούχο.

Όταν αυξάνονται οι συντάξεις του οργανισμού που απονέμει τη σύνταξη, θα αυξάνεται και το συνολικό ποσό της σύνταξης του συνταξιούχου, αφού πλέον είναι οριστικά συνταξιούχος του οργανισμού που απένειμε τη σύνταξη.

Αν το ποσό της σύνταξης που προκύπτει μετά τον υπολογισμό των τμημάτων του ποσού της σύνταξης, είναι μικρότερο του κατώτατου ορίου σύνταξης, τότε καταβάλλεται στο συνταξιούχο το κατώτατο όριο σύνταξης του οργανισμού αυτού.

Συνεπώς, εφόσον το άθροισμα των ποσών της σύνταξης που υπολογίσθηκε από τον κάθε ένα οργανισμό σύμφωνα με τη νομοθεσία του και με τον τρόπο που αναφέρθηκε προηγουμένως, είναι μικρότερο από το ποσό του κατώτατου ορίου σύνταξης που καταβάλλει ο οργανισμός που απένειμε τη σύνταξη, τότε πρέπει να καταβληθεί στον ασφαλισμένο το κατώτατο όριο σύνταξης του οργανισμού αυτού.

Ο οργανισμός που απονέμει τη σύνταξη, είναι αυτός που προσδιορίζει το ποσό της σύνταξης που τελικά θα καταβληθεί με βάση τις πράξεις και των άλλων οργανισμών που συμμετέχουν στη διαδοχική ασφάλιση. Με τις πράξεις αυτές, υπολογίζονται τα επί μέρους ποσά συντάξεων, που βαρύνουν τον καθένα από τους οργανισμούς αυτούς. Συνεπώς, ο οργανισμός που απονέμει τη σύνταξη, υποχρεούται να ελέγχει τη νομιμότητα των πράξεων των άλλων οργανισμών, διότι και στις περιπτώσεις αυτές οι τυχόν πλημμέλειες των πράξεων αυτών επιδρούν επί του κύρους και της δικής του απόφασης η οποία καθορίζει τελικώς το συνολικό ποσό της σύνταξης και ελέγχονται μαζί με αυτή σε περίπτωση αμφισβήτησεως της νομιμότητας του από τα διοικητικά δικαστήρια.

1.5. Πότε επιβαρύνονται οι συμμετέχοντες οργανισμοί με τη δαπάνη της σύνταξης

Οι διατάξεις των δύο τελευταίων εδαφίων της παρ. 3 του άρθρου 11 του Ν. 1405/1983 που προστέθηκαν με το άρθρο 69 του Ν. 2084/1992, ορίζουν πότε επιβαρύνονται οι συμμετοχές οργανισμοί με τη δαπάνη της σύνταξης. Έτσι ορίζουν ότι, ο συμμετέχων οργανισμός επιβαρύνεται με τη δαπάνη της συνταξιοδότησης όταν ο ασφαλισμένος συμπληρώσει το όριο ηλικίας που προβλέπεται από τη νομοθεσία του, οπότε και καταβάλλεται στον ασφαλισμένο το ποσό σύνταξης που του αναλογεί και γίνεται η απόδοση της σχετικής επιβάρυνσης.

Αν ο Οργανισμός που απονέμει τη σύνταξη χορηγεί σύνταξη σε ηλικία μικρότερη από την ηλικία με την οποία συνταξιοδοτούνται οι ασφαλισμένοι που υπάγονται στον Κανονισμό βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελμάτων του ΙΚΑ, ο συμμετέχων Οργανισμός επιβαρύνεται με τη δαπάνη συνταξιοδότησεως όταν ο ασφαλισμένος συμπληρώσει το όριο ηλικίας που προβλέπεται από τη νομοθεσία του ΙΚΑ για τη συνταξιοδότηση των υπαγομένων στα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα, οπότε και καταβάλλεται στον ασφαλισμένο το ποσό σύνταξης που του αναλογεί και γίνεται η απόδοση της σχετικής επιβάρυνσης.

Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι στην περίπτωση που ο απονέμων οργανισμός χορηγεί σύνταξη σε ηλικία μικρότερη από αυτή που προβλέπει η νομοθεσία του συμμετέχοντα οργανισμού, τότε ο συμμετέχων θα επιβαρυνθεί με το ποσό που αναλογεί για το χρόνο ασφάλισης που διανύθηκε σ' αυτόν, όταν ο ασφαλισμένος συμπληρώσει το όριο ηλικίας που προβλέπεται από την νομοθεσία του. Αν π.χ. ο απονέμων Οργανισμός χορηγεί σε ασφαλισμένο του, σύνταξη στο 62^ο έτος της ηλικίας, ενώ ο συμμετέχων χορηγεί σε ηλικία 65, τότε ο συμμετέχων θα συμμετέχει στη δαπάνη της συνταξιοδότησης, όταν ο ασφαλισμένος συμπληρώσει το 65^ο έτος της ηλικίας του.

Επισημαίνεται ότι, όπου από τις νομοθεσίες των συμμετεχόντων οργανισμών προβλέπεται χορήγηση σύνταξης σε διαφορετικά όρια ηλικίας για πλήρη ή μειωμένη σύνταξη, τότε θα γίνεται εκ μέρους του ασφαλισμένου επιλογή του συμφερότερου γι' αυτόν ορίου ηλικίας.

Στην περίπτωση που απονέμεται σύνταξη από οργανισμό του οποίου η νομοθεσία προβλέπει όριο ηλικίας μικρότερο από αυτό που προβλέπεται για την συνταξιοδότηση ασφαλισμένων που υπάγονται στον Κανονισμό Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελμάτων του ΙΚΑ, δηλ. του 60^{ου} έτους για άνδρες και 55^{ου} για γυναίκες, ο συμμετέχων οργανισμός θα επιβαρυνθεί με το ποσό που αναλογεί στο χρόνο που διανύθηκε στην ασφάλιση του, όταν ο ασφαλισμένος συμπληρώσει το όριο ηλικίας που προβλέπεται από τη νομοθεσία του ΙΚΑ για την συνταξιοδότηση των υπαγομένων στα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα, δηλ. στο 60^ο έτος για τους άνδρες και 55^ο για τις γυναίκες, ανεξάρτητα αν από τη νομοθεσία του, προβλέπεται η συνταξιοδότηση σε μεγαλύτερο όριο ηλικίας.

1.6. Απόδοση των οφειλομένων ποσών στον οργανισμό επικουρικής ασφάλισης που απένειμε τη σύνταξη, από τους οργανισμούς επικουρικής ασφάλισης στους οποίους διανύθηκε ο χρόνος ασφάλισης

Οι οργανισμοί στους οποίους διανύθηκε ο χρόνος ασφάλισης που προσμετρήθηκε από τον οργανισμό που απένειμε τη σύνταξη, υποχρεούνται να αποδώσουν στον οργανισμό αυτό ένα ποσό που είναι ανάλογο με το χρόνο που διανύθηκε στην ασφάλισή τους. Το ποσό αυτό δεν συναρτάται με το ποσό της σύνταξης που χορηγεί ο κάθε οργανισμός σύμφωνα με τη νομοθεσία του, αλλά αποτελεί ποσοστό του γινομένου του χρόνου ασφάλισης και του ημερομισθίου του ανειδίκευτου εργάτη.

Έτσι, οι διατάξεις της παραγράφου 4 του άρθρου 5 του Ν.Δ. 4202/61 όπως αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 10 του Ν. 1405/83, ορίζουν ότι ο ασφαλιστικός οργανισμός που απονέμει τη σύνταξη ζητά από τους άλλους οργανισμούς το ποσό της συμμετοχής τους στη δαπάνη της συνταξιοδότησης, το οποίο είναι ίσο με το 20% του γινομένου του αριθμού ημερών ασφάλισης, ο οποίος προσδιορίζεται σύμφωνα με τα οριζόμενα στην επόμενη παράγραφο και του κατώτατου ημερομισθίου ανειδίκευτου εργάτη, όπως ισχύει την 31^η Δεκεμβρίου κάθε έτους. Για τους οργανισμούς Επικουρικής Ασφάλισης το παραπάνω ποσοστό μειώνεται σε 10%. Τα παραπάνω ποσοστά μπορεί να μεταβάλλονται κατά οργανισμό με απόφαση του Υπουργού Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

Επίσης, με τις διατάξεις της παραγράφου 5 του ίδιου άρθρου 5 ορίζεται ότι, μέσα στο μήνα Μάρτη κάθε έτους υπολογίζεται από καθέναν ασφαλιστικό οργανισμό ο συνολικός αριθμός ημερών ασφάλισης που μεταφέρθηκαν σ' αυτόν από καθένα από τους άλλους οργανισμούς, καθώς και ο συνολικός αριθμός ημερών που διανύθηκαν στην ασφάλισή του και μεταφέρθηκαν σ' άλλο οργανισμό για τη χορήγηση και στις δύο περιπτώσεις σύνταξης κατά το προηγούμενο

ημερολογιακό έτος. Η διαφορά του αριθμού ημερών ασφάλισης που μεταφέρθηκαν προς και από κάθε ασφαλιστικό οργανισμό αποτελεί τη βάση για τον προσδιορισμό, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην προηγούμενη παράγραφο, του ποσού συμμετοχής στη δαπάνη της συνταξιοδότησης για καθένα ημερολογιακό έτος.

Σύμφωνα με το υπ' αριθ. Φ61/24.2.1997 έγγραφο της Γενικής Γραμματείας Κοινωνικών Ασφαλίσεων τα ποσοστά που ορίζονται με τις σχετικές υπουργικές αποφάσεις ισχύσουν για τις συνταξιοδοτικές αποφάσεις που εκδίδονται από την ημερομηνία έκδοσης των αποφάσεων και μετά και για τους διακανονισμούς που γίνονται από την ημερομηνία αυτή και στο εξής.

Με συμφωνία που επήλθε μεταξύ του Μ.Τ.Π.Υ. και του ΕΛΠΠ του ΤΣΜΕΔΕ και του ΕΤΕΧ όταν ο ΕΛΠΠ είναι συμμετέχων φορέας στη σύνταξη που απένειμε το ΜΤΠΥ το ποσοστό είναι 67% και όταν είναι το ΕΤΕΧ είναι 6,7% αντί, 10%.

1.7. Τήρηση Δελτίου Διαδοχικής Ασφάλισης

Οι διατάξεις της παρ. 10 του άρθρου 1 του Ν. 3232/04 ορίζουν τα ακόλουθα:

α) Για κάθε διαδοχικά ασφαλιζόμενο πρόσωπο τηρείται Δελτίο Διαδοχικής Ασφάλισης σε κύριους και επικουρικούς φορείς, με εξαίρεση το Δημόσιο, το οποίο τηρεί πιστοποιητικό υπηρεσιακών μεταβολών. Σε περίπτωση διακοπής της ασφάλισης λόγω αλλαγής ασφαλιστικού φορέα, ο ασφαλισμένος υποβάλλει αίτηση για σύνταξη Δελτίου Ασφάλισης στον πρώτο οργανισμό, στον οποίο και γνωστοποιεί το νέο φορέα ασφάλισής του.

Το καθ' ύλην αρμόδιο όργανο του ασφαλιστικού οργανισμού υποχρεούται μέσα σε δύο (2) μήνες από την υποβολή της αίτησης να συντάξει το παραπάνω Δελτίο, το οποίο επέχει θέση απόφασης υποκειμένης σε όλα τα κατά το νόμο προβλεπόμενα ένδικα μέσα. Το Δελτίο με ευθύνη του ασφαλιστικού οργανισμού αποστέλλεται στο νέο οργανισμό ασφάλισης και στον ενδιαφερόμενο, ο οποίος υποχρεούται να τηρεί αυτό μέχρι τη συνταξιοδότησή του. Η διαδικασία αυτή ακολουθείται σε κάθε περίπτωση αλλαγής ασφαλιστικού φορέα ή βεβαίωσης επιπλέον χρόνου ασφάλισης από προηγούμενο φορέα. Σε κάθε νέο φορέα αποστέλλεται το σύνολο των Δελτίων των προηγούμενων φορέων. Ο ενδιαφερόμενος υποχρεούται να επιμελείται ο ίδιος για την αποστολή του Δελτίου του και από τους ασφαλιστικούς οργανισμούς και να τηρεί επικυρωμένο αντίγραφο.

Με υπουργική απόφαση, μετά από γνώση των Δ.Σ. του ΙΚΑ, ΟΑΕΕ, ΟΓΑ και ΝΑΤ, καθορίζεται ο τρόπος τήρησης του Δελτίου σε έγγραφη ή ηλεκτρονική μορφή ή και τα δύο, ο τύπος, τα ατομικά και ασφαλιστικά στοιχεία και οποιαδήποτε άλλη λεπτομέρεια που κρίνεται αναγκαία για την υλοποίηση των ανωτέρω.

β) Οι ασφαλισμένοι φορέων κύριας και επικουρικής ασφάλισης που κατά την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου (3232/04) έχουν υπαχθεί στην ασφάλιση περισσότερων του ενός φορέων ασφάλισης, υποχρεούνται εντός έξι (6) μηνών από την ισχύ της διάταξης αυτής να ζητήσουν από τους προηγούμενους ασφαλιστικούς τους φορείς τη σύνταξη των αντίστοιχων δελτίων χρόνου ασφάλισης και την αποστολή τους στον τελευταίο ασφαλιστικό οργανισμό, το οποίο θα συμπληρώνεται και τηρείται σε κάθε επόμενη αλλαγή φορέα.

γ) Στις περιπτώσεις που στον τελευταίο φορέα διαπιστώνεται η έλλειψη των όρων της κρίσης του συνταξιοδοτικού δικαιώματος και διαβιβάζεται η αίτηση στους προηγούμενους φορείς, από την ημερομηνία που φέρει το έγγραφο διαβίβασης της αίτησης στο Δελτίο Διαδοχικής Ασφάλισης αναγράφονται, εκτός του χρόνου ασφάλισης, οι αποδοχές που λαμβάνονται υπόψη για τον υπολογισμό των συνταξίμων αποδοχών και τα ποσά που αντιστοιχούν στο αυτοτελές δικαίωμα και στο κατώτατο όριο σύνταξης.

Η ίδια διαδικασία ακολουθείται και από τους λοιπούς φορείς, όταν διαπιστώνεται ότι δεν είναι αρμόδιοι για την απονομή της σύνταξης. Όλα τα αναγραφόμενα στοιχεία λαμβάνονται υπόψη από τον απονέμοντα οργανισμό για τον υπολογισμό των ποσών της σύνταξης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Επίλυση αμφισβητήσεων

Οι διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 11 του Ν.Δ. 4202/61, όπως τροποποιήθηκαν με την παρ. 2 του άρθρου 18 του Ν. 2079/92 ορίζουν ότι, αμφισβητήσεις που προκύπτουν από την εφαρμογή των διατάξεων του παρόντος επιλύονται διοικητικά με αποφάσεις του Υπουργού Υγείας Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων ύστερα από γνωμοδότηση του Συμβουλίου Κοιν. Ασφαλείας, ανεξάρτητα αν η αμφισβήτηση αφορά Οργανισμούς που υπάγονται στην εποπτεία άλλου υπουργείου.

Ο ασφαλισμένος, που αμφισβητεί την απόφαση Ασφαλιστικού Οργανισμού πρέπει να υποβάλει σχετική αίτηση μέσα σε προθεσμία τριών μηνών, που αρχίζει από την ημέρα της λήψης της σχετικής απόφασης. Δηλαδή, οι αμφισβητήσεις που προκύπτουν επιλύονται με αποφάσεις του Υπουργού Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας.

Επίσης, τίθεται προθεσμία για τους ασφαλισμένους, οι οποίοι πρέπει να υποβάλουν σχετική αίτηση μέσα σε προθεσμία τριών μηνών που αρχίζει από την ημέρα που θα λάβουν τη σχετική απόφαση του ασφαλιστικού οργανισμού.

Συνεπώς, σύμφωνα με τις πιο πάνω διατάξεις ο Υπουργός Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας έχει αρμοδιότητα να επιλύει κάθε σχετική με την εφαρμογή των διατάξεων της διαδοχικής ασφάλισης αμφισβήτηση, η έγερση της οποίας εκ μέρους του ασφαλισμένου ή του ασφαλιστικού οργανισμού, έχει το χαρακτήρα ειδικής διοικητικής προσφυγής.

Ο ασφαλισμένος ή ο ασφαλιστικός οργανισμός που αμφισβητεί την απόφαση ασφαλιστικού οργανισμού, υποχρεούται να προσφύγει πρώτα στον Υπουργό Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας και αν δεν ικανοποιηθεί τότε θα προσφύγει στο Διοικητικό Πρωτοδικείο.

Σημειώνεται ότι για τους ασφαλιστικούς οργανισμούς δεν ισχύει η προθεσμία των τριών μηνών, γι' αυτό και μπορούν να αποβάλουν αίτηση για επίλυση αμφισβήτησης οποτεδήποτε.

Οι Υπουργικές αποφάσεις με τις οποίες επιλύονται οι αμφισβητήσεις σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 11 του Ν.Δ. 4202/61 εκδίδονται ύστερα από γνωμοδότηση του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφάλισης που λειτουργεί στη Γενική Γραμματεία Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Η γνώμη του Συμβουλίου δεν είναι υποχρεωτική, αλλά μόνο συμβουλευτική.

Όπως ανεφέρθη, για την επίλυση των αμφισβητήσεων, που προκύπτουν από την εφαρμογή των διατάξεων του Ν.Δ. 4202/61 έχει προβλεφθεί διοικητική δικαιοδοσία και συνεπώς δεν έχουν αρμοδιότητα στα θέματα αυτά τα πολιτικά δικαστήρια.

Τα αντικείμενα για τα οποία είναι δυνατό να προκύψει αμφισβήτηση δεν προσδιορίζονται από τις διατάξεις του νόμου, είναι δυνατό όμως να αφορούν:

- α) Στον προσδιορισμό του υπόχρεου οργανισμού για την κρίση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος, ή την αναγνώριση ορισμένου χρόνου (π.χ. χρόνου στρατιωτικής υπηρεσίας).
- β) Στον συνυπολογισμό ως χρόνου ασφάλισης ορισμένου χρόνου απασχόλησης.
- γ) Στον τρόπο υπολογισμού της επιβάρυνσης των οργανισμών και το ποσοστό συμμετοχής τους στη δαπάνη της σύνταξης.
- δ) Στην υπαγωγή ενός οργανισμού στις διατάξεις της διαδοχικής ασφάλισης.

Οι αποφάσεις του Υπουργού με τις οποίες επιλύονται αμφισβητήσεις, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 11 του Ν.Δ. 4202/61, αποτελούν εκτελεστές διοικητικές πράξεις δεσμεύουν τους ενδιαφερομένους οργανισμούς, οι οποίοι υποχρεούνται ή να τις εφαρμόσουν ή να προσφύγουν στα αρμόδια δικαστήρια. Αρμόδια δικαστήρια που δικάζουν σε πρώτο βαθμό είναι μετά την ισχύ των διατάξεων του άρθρου 7 του Ν. 702/77 τα τριμελή διοικητικά πρωτοδικεία. Για να υπάρξει αμφισβήτηση θα πρέπει να έχουν εκδοθεί αποφάσεις των αρμοδίων οργάνων των ασφαλιστικών οργανισμών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Ισχύουσα νομοθεσία

- **N.Δ. 4202/61** (ΦΕΚ 175/τ.Α/19-9-1961) «Περί διατηρήσεως των εκ της Κοινωνικής Ασφαλίσεως δικαιωμάτων εις περιπτώσεις μεταβολής ασφαλιστικού φορέα»
- **N. 1405/83** (ΦΕΚ 180/τ.Α/13-12-1983) «Επέκταση της διαδοχικής ασφάλισης στους εργαζομένους που μετακινούνται από τον ιδιωτικό τομέα στο Δημόσιο, τα Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.) και τους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης (Ο.Τ.Α.) και αντίστροφα και άλλες διατάξεις»
Άρθρα 9, 10, 11 και 12
- **N. 1539/85** (ΦΕΚ 64/τ.Α/5-4-1985) «Ένταξη επαναπατριζομένων πολιτικών προσφύγων στους ασφαλιστικούς οργανισμούς και άλλες διατάξεις»
Άρθρο 4, παράγραφος 2
- **N. 1902/90** (ΦΕΚ 138/τ.Α/17-10-1990) «Ρύθμιση συνταξιοδοτικών και άλλων συναφών θεμάτων»
Άρθρα 14 και 15
- **N. 2079/92** (ΦΕΚ 142/τ.Α/27-8-1992) «Κατάργηση του Ταμείου Ασφαλίσεως Τυπογράφων και Μισθωτών Γραφικών Τεχνών, υπαγωγή των ασφαλισμένων του στην ασφάλιση του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Ι.Κ.Α.) και άλλες διατάξεις»
Άρθρο 18
- **N. 2084/92** (ΦΕΚ 165/τ.Α/7-10-1992) «Αναμόρφωση της Κοινωνικής Ασφάλισης και άλλες διατάξεις»
Άρθρο 69
- **N. 2335/95** (ΦΕΚ 185/τ.Α/6-9-1995) «Συγχώνευση του κλάδου σύνταξης του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Εταιρειών Λιπασμάτων στον Τομέα Επικουρικής Ασφαλίσεως Μισθωτών που λειτουργεί στο ΙΚΑ και ρύθμιση άλλων θεμάτων κοινωνικής ασφάλισης»
Άρθρο 7
- **N. 2556/97** (ΦΕΚ 270/τ.Α/24-12-1997) «Μέτρα κατά της εισφοροδιαφυγής, διασφάλιση εσόδων ΙΚΑ και άλλα θέματα»
Άρθρο 15
- **N. 3232/04** (ΦΕΚ 48/τ.Α/12-2-2004) «Θέματα Κοινωνικής Ασφάλισης και άλλες διατάξεις»
Άρθρα 1, 2 και 3